

SAYFA 12-13 | HER GÜN 1 MAYIS HER GÜN KAVGA!

İŞÇİ GAZETESİ

DÜNYAYI İSTİYORUZ KIRINTILARI DEĞİL!

ISSN: 1303-9040

AYLIK SİYASİ GAZETE | HAZİRAN 2025 | SAYI: 225

FİYATI: 20 TL

19 Mart'ın öğrettiği; BARİKATLAR YIKILMAK İÇİNDİR!

“Rotası çizilmemiş bir gemiye yardım etmez hiçbir rüzgâr/ Ama rota çizilmişse bir kere, asılmak gerek küreklere”

19 Mart'ta ortaya çıkan irade, toplumun bütün kesimlerinde düşüncelerin köklü bir biçimde değişmesini sağladı. Örgütsüz ve kendiliğinden gelişmiş olsa da, egemenlerin korkularını körikledi.

Bizim saflarda ise elbette ümidi büyüttü. Ama aynı zamanda, örgütsel anlamda güçlü olmamanın, merkezî bir örgütlenmenin olmayışının, sendika mafyasının gücünü kıramamış olmamızın nasıl bizlerin ayak bağı olduğunu gösterdi. İşte bu sonuçlar, bugünün görevlerini de önümüze koymuştur.

Devamı ► sayfa 2

SAYFA 3-6 | İŞÇİ HABERLERİ

SAYFA 21 | TARİH:
15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ

1. sayfadan devam...

Saray Rejiminin rant-yağma-savaş ekonomisi politikaları toplumda büyük bir çürümeye yol açıyor. Süren ve gün geçtikçe derinleşen ekonomik kriz, başta gençler olmak üzere tüm kesimlerde yaşam sevincini, gelecek ümidini adeta emiyor. Çürüme ve ümitsizlik yaşamları kemiriyor.

İşte 19 Mart'ta başlayan direniş, özellikle üniversiteli gençlerin ortaya koyduğu direniş, hafızaları tazeliyor. Elbette bu bir Gezi Direnişi değildir ama ümitleri tazelemiş, sokakların gücünü hatırlatmıştır. 19 Mart'ta Beyazıt'ta yıkılan barikat, devlet için Saray Rejimi için hiçbir barikatta rahat olmadığını göstermiştir. Bu korku, 1 Mayıs'ta yıllardır yasak olan Kadıköy'ün yeniden miting alanı kabul edilmesine neden olmuştur. Arkasından örgütlenen boykot, etkisinden ziyade kitlelerin birlikte hareketinin egemenleri nasıl rahatsız ettiğini göstermesi açısından önemlidir.

Polis copu, sendika mafyası, burjuva medya; bu abluka dağıtılacak!

İlkler, örnek yaratma ve yayılma potansiyelleri nedeniyle önemlidir. Öğrenci gençliğin Beyazıt'ta barikatı yıkması, hızla barikatların yıkılabilir olduğunu gösterdi ve kendini yaydı. O günden bu yana yıkılmayan barikat yoktur. TÜPRAŞ işçilerinin Aliğa ve İzmit'te kurulan polis barikatlarını aşmaları örnekler. Bugünün bilinci, barikatlar aşılmak içindir. Yarının görevi, polis copu, sendika mafyası ve burjuva medyanın bilinçlere kurduğu barikatları yıkıp atmaktır.

Sendika mafyası, burjuva medyanın karanlığı ve devletin iç savaş hukuku uygulamalarını arkasına alarak, 1 Mayıs'ın nasıl Taksim'de olamayacağını örgütledi. Oysa kitlesel eylemlerin yıllar sonra ulaştığı boyut ve başta gençler olmak üzere Saraçhane kitlesinin talepleri bunun zıddı, Taksim'i işaret ediyordu.

Genel grev konusunda da sendika mafyasının tutumu, bunun neden örgütlenemeyeceği üzerinedir. Milyonlar açlık ve yoksulluk içinde hayatta kalmaya çalışıyor. Geniş tanımlı İşsizlerin sayısı 10 milyonu geçmiştir. Her gün ortalama 6 işçi çalışırken ölüyor. Aralarında çocuklarda var. Grev hakkı gasbedilmiş işçiler adeta silahsız bırakılmıştır. Alacaklarını isteyen bir işçi, güpegündüz, sokak ortasında patronun adamları tarafından linç edilerek öldürülmüştür.

Toplumun iradesi çalınarak seçilmiş milletvekilleri, belediye başkanları, belediye meclis üyeleri görevden alınmış üstüne hapishanelere atılmıştır.

Tüm bu olumsuz koşullara rağmen, Fernas

işçilerinin açtığı yoldan işçiler Ankara'ya yürüyorlar. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, sarayın grev yasaklarını ayaklarının altında çiğnemiştir. Polonez'in cesur kadınları unutulmaz bir direnişe öncülük etmiştir. Antep'te Başpınar işçileri dayatılan köleliğe karşı ayağa kalkmıştır. TÜPRAŞ işçileri sefalet dayatmasına karşı fiilî grevle yanıt vermiştir. İşçi haberleri sayfalarımız her ay biraz daha genişliyor. Yurdun dört bir tarafında işçiler çoban ateşlerini yayıyor.

Bunlarla birlikte, kamu işçilerinin toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor. Devletin çizdiği düşük ücret baremi burada ortaya çıkıyor. Memurların iki yıllık zammını belirleyecek görüşmeler yaklaşıyor. Yaklaşık 200 bin metal işçisini ilgilendiren MESS sözleşmeleri başlıyor. Her birinde sefalet ücretleri dayatılıyor. Ortak hareket etmenin hem olanaklı hem de meşru olduğu koşullarda, genel grevin neden olamayacağını işçilere vaaz etmek, patronlara, Saray Rejimine destek, işçilere ise ihanettir.

Direnmek haklı, zorunlu ve meşrudur!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. İşçi sınıfı kendisiyle birlikte bütün ezilen sınıfların da kurtuluşunu sağlayacaktır. Bu, egemenlerin en büyük korkusudur. Kitlelerin örgütlü olmasını istemezler bu yüzden. Alışveriş boykotu, etkisinden ziyade, kitlelerin ortak hareket etmesini sağladığı için rahatsız etmiştir onları. Örgütlü toplum, sermayenin, Saray Rejiminin korkulu rüyasıdır. Bu yüzden örgütlenme fikrine saldırıyorlar. Gelecek kaygısı yaşayan, toplumsal sorunlara duyarlı, her alanda kayyum uygulamasına karşı çıkan insanlara terörist muamelesi yapmak, açık iç savaş uygulamalarıdır.

Asıl terörizm, işçileri diri diri madenlere gömen, her yıl 2000 civarı işçiyi sömürürken öldüren, işçiyi, emekliyi, memuru, esnafı sefalet içinde yaşatan sermaye ve devletin politikalarıdır. Doğayı, yaşam alanlarını yağmalayıp kâr toplamaktır. Hakkını isteyen, geleceğine sahip çıkanların üstüne polisi jandarmayı salıp zindanlara atanlardır. Tüm bunlara karşı mücadele etmek ise bizim açımızdan zorunlu ve meşrudur.

Saray Rejimi seçimle gelmedi, seçimle de gitmeyecek. Saray Rejimini işçiler, kadınlar, öğrenci gençlik eylemleriyle gönderecek. Bunu Birleşik Emek Cephesi önderliğinde, örgütlü gücü ile gerçekleştirecek. Bizim zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Onların ise kaybedecek cennetleri. Hodri meydan!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Sermaye cenderesine direniş sürüyor!

Açlık sınırı 30 bin, yoksulluk sınırı 80 bin TL'ye dayandı. Milyonlarca işçinin mahkûm edildiği asgarî ücret hâlihazırda 22 lira...

Çalışma Bakanı, "Asgarî ücrete Haziran'da ara zam yapılacak mı" sorusuna, "Bunları konuşmak için henüz erken" yanıtı verdi... "Konuşmaya gerek yok" da diyebilirdi. Kim yakasına yapışıp hesap soracak? Devletin, sermayenin dümen suyundaki sendikacılar mı?

Mücadeleci sendikacılar, fabrikalarda, işyerlerinde sermaye saldırılarına karşı işçi arkadaşlarını örgütleyip harekete geçiren işçi önderleri ve kölece çalışma dayatmalarına boyun eğmeyen onurlu işçiler mücadeleyi yükseltmeye devam ediyor.

Nisan-mayıs sürecinde de çok sayıda grev, direniş, yürüyüş vb. işçi eylemi yaşandı, birçoğu devam ediyor. Derleyebildiğimiz kadarıyla okurlarımızla paylaşıyoruz.

TPI Compozit'te grev!

İzmir'de, Menemen Maltepe Serbest Bölgesi ve Sasalı beldesinde bulunan TPI Compozitin iki fabrikasında, TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı, işçiler 13 Mayıs'ta greve çıktılar.

Fabrikalarda Petrol-İş Sendikası yetkili. 16 Ocak'tan bu yana süren Toplu İş Sözleşmesi (TİS) 2 bin 200 dolayında işçiyi kapsıyor.

Kendi alanında bir dünya tekeli olan ABD sermayeli TPI'nin üretim konusu, rüzgâr enerjisi pazarı için kompozit rüzgâr kanatları üretimi. Genişleyen pazar nedeniyle şirket de hızla büyümeye devam ediyor.

Ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlere karşı işçilerin talep ettiği ücret artışı yüzde 120... Buna karşın şirket yüzde 30'dan geri adım atmayınca işçiler de grev silahını devreye koydular.

Grev günü fabrika önünde işçilerin mücadelesini selamlayan Petrol-İş Genel Başkanı Süleyman Akyüz, sendika merkez yönetimi olarak işçilere "sonuna kadar yanınızdayız" dedi.

TÜPRAŞ'ta sefalet sözleşmesine öfke!

Koç Holdinge ait TÜPRAŞ rafinerilerinde, yetkili Petrol-İş Sendikası ile sürdürülen TİS görüşmeleri işçilerin iradeleri dikkate alınmadan imzalandı. İşçiler yol kapatıp yürüyüşler yaparak sendika yönetimini protesto ettiler.

Petrol-İş Sendikasının yetkili olduğu Koç Holdinge ait TÜPRAŞ'ın İzmir, Kocaeli, Batman ve Kırıkkale'de bulunan rafinerilerinde çalışan 3.500 sendikalı işçiyi kapsayan Toplu İş Sözleşmesi (TİS), işçilerin iradeleri hiçe sayılarak 7 Mayıs sabahı imzalandı.

Talep yüzde 70, alınan yüzde 35!

TÜPRAŞ yönetiminin yüzde 28 ile başlatıp son olarak dayattığı yüzde 35 oranındaki ücret

zammı teklifine ve 3 yıllık sözleşmeye karşı haftalardır eylem yapan işçiler, sendikanın yüzde 35'lik zamma ve üç yıllık sözleşmeye imza atmasına büyük tepki gösterdiler. İşçiler, ücretlerde yüzde 70 zam ve iki yıllık sözleşme istiyorlardı.

İşçiler, Kocaeli ve Aliğa'da "sefalet zammını kabul etmiyoruz" diyerek yürüyüş ve eylemlerle sözleşmeyi protesto ettiler...

Erlau Metal işçileri Alman Konsolosluğuna yürüdüler

Kocaeli Gebze OSB'de bulunan Erlau Metal fabrikasında çalışırken sendikal oldukları için işten çıkarılan 25 işçinin sendikal hakları için başlattıkları direniş devam ediyor.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası, Kocaeli Gebze'de yer alan Alman sermayeli Erlau Metal fabrikasında çalışan 25 işçinin sendikal haklarını kullanarak örgütlendikleri için tazminatsız bir şekilde işten çıkarılmasını İstanbul Beyoğlu'nda bulunan Alman Başkonsolosluğu önünde protesto etti.

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Özkan Atar, konsolosluk önünde yaptığı konuşmada, şirketin pervasızlığını ve devletin işçileri sermayenin kölesi haline getiren uygulamalarını teşhir etti.

İnşaat işçilerinden kötü çalışma koşullarına isyan!

İstanbul'da TOKİ iştiraki Emlak Konut tarafından inşa edilen Acıbadem Benesta projesinde çalışan inşaat işçilerinin kötü çalışma koşullarına karşı yaptığı eylem sonuç getirdi, talepler kabul edildi.

Şantiyede üyeleri bulunan DİSK Dev Yapı-İş Sendikası ile bağımsız İnşaat-İş Sendikası yaptıkları açıklamada; işçilerin kaldığı yatakhanelerde tahtakurusu olduğu, banyolarda su bulunmadığı, yemeklerin yetersiz ve sağlıklı olmadığı şeklinde sorunların yaşandığı, işçilerin bunların düzeltilmesi talebiyle eyleme geçtiği belirtildi.

Eylem sonuç getirdi

Sendikalar, şantiyede firma yetkilileri ile görüşme sonucunda sendika ve işçi temsilcilerinin sunduğu taleplerin hepsinin kabul edildiğini açıkladı. Bir sonraki hafta şirket, sendika ve işçi temsilcilerinin şantiyede denetlemelerde bulunacağı da belirtildi.

Direne direne öğreneceğiz!

Belediyelerde sefalet dayatması, sendikacı rezaleti diz boyu!

Belediye yönetimlerinin -parti farkı olmaksızın- dayattıkları sefalet ücretlerinin yanı sıra; işçilerin ücretlerini parçalı ödeme, zamanında ödememe, geriye dönük alacakları ve sosyal kazanımlarını yok sayma uygulamaları yaygınlaştı.

Daha vahim olanı ise sözüm ona işçileri temsil eden sendikaların, belediye işverenin işçileri

hizaya getiren aparatı durumuna gelmiş olmaları... İşçilerin sınıfsal bilince dayalı örgütlülüğünden uzak çok parçalı durumları, sendika merkezine ve onların güdümünde olan şubelere çöreklenmiş asalaklara istedikleri gibi hareket etme olanağı sunuyor.

Belediyelerde, son dönemde yaşanan gelişmelerin bir kısmını özetle şöyle:

Kadıköy Belediyesi işçileri 2 saat iş bıraktı

İstanbul'da Kadıköy Belediyesi işçileri, 2024 yılından 4,5 aylık ücret ve sosyal haklarının ödenmemesine, güncel ücret ve sosyal haklarda yaşanan gecikmeli ödemelere düzenledikleri eylem ile tepki gösterdi.

Genel-İş üyesi işçiler, 28 Nisan'da belediye binası önünden başkanlık binasına yürüyüş yaparak sabah 2 saat iş durdurma eylemi gerçekleştirdiler.

Beşiktaş Belediyesinde 70 işçi bir mesajla işsiz kaldı!

İstanbul'da, Beşiktaş Belediyesi tarafından bir mesajla işten çıkarılan işçiler, belediye binasına yürüyerek yönetimi ve kendilerine sahip çıkmayan sendikayı protesto etti.

Belediye binası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasını, işçiler adına okuyan Cem Çiftçi, son dönemde 70 dolayında işçinin hiçbir gerekçe gösterilmeden, SMS mesajı ile işten çıkardığını belirtti.

İşten çıkarılan işçilerin sicilinin haksız yere "ahlâk ve iyi niyet kurallarına aykırılık" gibi iddialarla karalandığını ifade eden Çiftçi, üyesi oldukları DİSK'e bağlı Genel-İş sendikasının sürece sessiz kaldığını vurguladı.

Sendikanın tutumunu "vahim" olarak değerlendiren Çiftçi, "Bu sessizliği kabul etmiyoruz. Bu tutum bir ihanettir... Bu sendika işçinin değil, artık idarenin sendikası olmuştur," dedi.

Başiskele Belediyesinde sendikaya öfke!

Kocaeli Başiskele Belediyesi ve Hizmet-İş Sendikası arasında devam eden TİS görüşmelerinde işçilerden habersiz imzaların atılması krize sebep oldu.

Hak İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası Kocaeli Şube yönetimi ile Başiskele Belediyesi arasında sürdürülen ve 500 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi sürecinde anlaşma sağladı. Sözleşmenin rızaları alınmadan im-

zalandığını söyleyen işçiler, belediye önünde eylem yaparak sendikacılara tepki gösterdiler. İki iş yeri temsilcisi, sendikadan istifa ettiklerini açıkladı.

Üç yıl süreli imzalanan sözleşmeyle işçilerin ücretlerine ilk 6 ay yüzde 30, ikinci 6 ay yüzde 25, diğer 6 aylık dilimlerde ise enflasyon artı 1 puan oranında zam yapıldı.

Sendikanın tüm ilçe belediyelerinde aynı sözleşmeye imza attığı belirtildi.

Konak Belediyesindeki grev anlaşmayla sonlandı

İzmir Konak Belediyesine ait MERBEL şirketinde örgütlü Genel-İş İzmir 5 No'lu Şube ile SODEMSEN arasındaki TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine başlayan grev varılan anlaşmayla sonlandı.

1500 civarında işçiyi kapsayan sözleşme görüşmesinde belediye adına Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikasının (SODEMSEN) teklif

ettiği yüzde 45 oranındaki zam teklifi işçilerin onayı ile kabul edildi, grev sona erdi.

Verilen en teklife göre en düşük işçi yevmiyesi brüt 1.425 TL oldu. Ayrıca aylık 5.280 TL yemek yardımı, 2.600 TL yol yardımı, 700 TL yakacak yardımı, 2.600 TL aile yardımı ve 84 gün ikramiye verilecek.

Karabağlar Belediyesinde iş bırakma eylemi

İzmir Karabağlar Belediyesi'nde maaşların ödenmemesi nedeniyle başlayan iş bırakma eylemi üçüncü gününde (15 Mayıs'ta) sonlandı. İşçilerin yaklaşık 8 ila 10 bin TL arası maaş alacağı bulunması ve yemek fişleri ödenmemesi nedeniyle sendika eylemi sürdürme kararı almıştı.

İzmir Büyükşehirde grev kapıda!

İzmir Büyükşehir Belediyesinin en büyük şirketlerinden İZELMAN, İZENERJİ ve Ege Şehir Planlamada çalışan 20 bini aşkın işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesinin tıkanması üzerine Genel İş İzmir şubeleri grev kararı aldı.

Sendikalar tarafından alınan karara göre, grev 28 Mayıs 2025 tarihinde, gece saat 24.00 itibarıyla başlayacak. Bu tarihten itibaren başta ulaşım olmak üzere belediyeye bağlı birçok hizmetin durması bekleniyor.

Genel-İş yöneticileri, "Sadaka değil, emeğimizin hakkı olan toplu sözleşme masasında hakkaniyetli bir sonuca ulaşana dek süreceğini vurguladılar.

Portakal Plastikte grev

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesinin örgütlü olduğu ve 153 işçinin çalıştığı Portakal Plastikte TİS sürecinde anlaşma sağlanamadı, işçiler greve çıktılar.

İşçilerin taslağını revize ederek taleplerini yüzde 95'e çekmesine rağmen patron yüzde 52'den fazlasını vermeyeceğini söyledi. Böylece gerçekleşen son görüşmede de bir anlaşmaya varılamadı.

Düşük ücret dayatmasına karşı 6 Mayıs'ta greve çıkan Portakal Plastik işçilerinin fabrika önünde

kararlı mücadelesi devam ediyor.

Sürece ilişkin açıklama yapan Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Şivan Kırmızıçiçek, "Ocak ayından beri on tane görüşme yaptık... Bu işi masada çözelim

dedik ama işveren masayı devirdi. Şimdi bizler için mücadele zamanı. Bu grevimiz Türkiye işçi sınıfının grevi olacak. İşverene sesleniyoruz. Gelin bu işi masada çözelim. Biz bu grevi zafere taşıyacağız," dedi.

DYO Boya'da grev

Petrol İş Sendikasının Gebze ve İzmir şubelerinin örgütlü olduğu DYO Boyada, işçiler, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun yüzde 60'lık zam teklifini kabul etmeyerek greve çıktılar.

Türkiye'nin en büyük boya üreticilerinden biri olan DYO Boya'da işçiler hâlihazırda ortalama 38 bin lira maaş alıyorlar. Yaklaşık 600 işçinin çalıştığı fabrikalarda tek sözleşmeyle girildi. Sendika, yoksulluk sınırını yaka- layacak yüzde 120'lik bir teklifle masaya otururken, DYO patronu 10. toplantı-

da yüzde 60 zam teklif etti.

İşçi Emekçi Birliği'nden dayanışma ziyareti

Petrol-İş Sendikası temsilcileri, DYO yönetiminin eriyen ücretleri ve yetersiz sosyal hakları dikkate almadığını vurgularken, grevin işçilerin meşru ve anayasal hakkı olduğunu belirtti. Öte yandan grevin ilk gününde, grevdeki DYO işçilerini ziyaret eden İşçi Emekçi Birliği bileşenleri, işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. İEB bileşenleri, sermayeye, sermayenin koruduğu yasalara karşı direnişin meşru olduğunu dile getire- rek, DYO işçisinin yanında olduklarını vurguladılar.

Pulver grevi yüzde 92 zam alınarak sonuçlandı

Gebze OSB'de bulunan Pulver fabrikalarında TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grev patrona geri adım attırdı. Birkaç saat sonra yüzde 92 oranında ücret zammıyla anlaşma sağlandı.

Petrol-İş Gebze Şubesinde örgütlü olduğu Pulver bünyesindeki Pulver Kimya, Elastron Kimya ve Conta Lastikte ocak ayından beri devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlatılan grev saatler sonra anlaşmayla sonlandı. Sendika yönetimi yüzde 92 zam alındığını duyurdu. Fabrikada toplu sözleşme kapsamında 470 işçi bulunuyor.

Yılda 4 ikramiye

İmzalanan sözleşmeyle en düşük işçi ücreti net 58 bin TL, brüt ücret ise 72 bin TL oldu.

Ayrıca; Kurban Bayramı'nda 20 bin TL, Ramazan Bayramı'nda 10 bin TL ödemesinde uzlaşılrken, sosyal haklarda 5 bin TL'lik gıda çeki, 7 bin TL'lik gıda çeki ve yılda 4 kez ikramiye konularında da anlaşma sağlandı.

Kısa... Kısa...

İzmir, Kemalpaşa'da faaliyet gösteren Temel Conta fabrikasında işçiler, fabrika yönetiminin Petrol-İş'in yetkisini tanımaması ve TİS masasına oturmaması üzerine 10 Aralık 2024'te çıktıkları grevi sürdürüyorlar... Mücadele etmeden hiçbir hakkın verilmediğini dile getiren İşçi Temsilcisi Sinem Kaya, "Bunu kapının önünde çok iyi öğrendik. O yüzden bu kapının önünde direne direne kazanacağımız günü bekliyoruz," diyor.

Kocaeli'nde, Arslanbey OSB'de bulunan Özçelik-İş Sendikasının örgütlü olduğu 370 işçinin çalıştığı Tezcan Galvanizdeki grev 46'ncı gününde anlaşmayla sonuçlandı... Yapılan anlaşmaya göre en düşük ücret 43-45 bin TL, en yüksek ücret ise 68 bin TL oldu. Ücretlerde ortalama yüzde 71 artış oldu. İşçilerin tamamlayıcı sağlık sigortası talebi de kabul edildi.

İzmir Büyükşehir Belediyesinin birimlerinde en çok üyeye sahip memur sendikası yine Tüm Bel-Sen İzmir 1 Nolu Şube oldu. Tüm Bel-Sen, ikinci sıradaki Tüm Yerel-Sen'den 152 daha fazla üyeye sahip olarak İzmir Büyükşehir Belediyesinde toplu iş sözleşmesi için yetkili sendika oldu.

İstanbul'da, Esenyurt Belediye Başkanı Prof. Dr. Ahmet Özer'in tutuklanarak görevden alınmasının ardından atanan kayyum yönetiminin işten attığı DİSK/Genel-İş üyesi işçiler eylemlerini sürdürüyor. Kayyum atandıktan sonra 300'e yakın işçi işten atılmıştı... Belediye binası önünde açıklama yapan işçiler, kayyum yönetimini protesto etti, mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladılar.

Çiğli Belediyesinden çıkarılan kadın işçiler Ankara'ya yürüdü

CHP Genel Merkezi önünde grup adına açıklama yapan Hale Ören Özdiğer, 11 aydır işlerine dönmek için mücadele verdiklerini ifade ederek,

“Emek verdiğimiz işimizden, hiçbir gerekçe gösterilmeden çıkarıldık. Bu süreçte çalmadığımız kapı kalmadı ama kimse bizi duymadı. Bu nedenle İzmir’den Ankara’ya yürüdük,” dedi.

“Daha fazla mağdur edilmeden, bu yanıltan bir an önce dönülmesini istiyoruz,” diyen Özdiğer, CHP Genel Başkanı Özgür Özel ile görüşene kadar parti binası önünde bekleyişlerini sürdüreceklerini bildirdi.

Kadın işçiler, 1 Mayıs’ta Çiğli Belediyesi önünde yaptıkları basın açıklaması sonrası Güldoğan meydanındaki mitinge katılmış ardından Ankara’ya yürüyüş başlatmışlardı.

İzmir’de, CHP yönetimindeki Çiğli Belediyesinde çalışırken işten çıkarılan 16 kadın işçi, hakları için Ankara’ya yürüdü. CHP Genel Merkezi önüne varan işçiler işe iadelerini istediler.

Plascamda sözleşme imzalandı

Plascamda greve saatler kala anlaşma sağlandı. 300 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde varılan anlaşmaya göre maaşlar net ücret üzerinden hesaplanacak.

Gebze’de üretim yapan ve Petrol-İş Gebze Şubesinin örgütlü olduğu Plascam fabrikasında greve saatler kala toplu iş sözleşmesi imzalandı. İşçiler, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 15 Mayıs’ta grev kararı almıştı.

Yapılan sözleşme ile işçilerin ücretleri brütten nete dönüştürüldü, vergi yükü patrona yüklendi ve ücretlere ortalama yüzde 85 zam yapıldı. Böylece, işçiler ocak ayında hangi maaşı alıyorsa aralık ayında da o ücreti alacak ve artan vergi dilimlerinden de etkilenmeyecek.

Mevcut ücretlere yapılan 10 bin lira seyyanen zammın ardından ilk yıl için yüzde 85, ikinci yıl enflasyon artı 3 puan oranında zam yapıldı.

TKİS işçilerinin direnişi yedinci ayında

Tuzla Serbest Bölge’de bulunan TKİS Blinds fabrikasında TEKSİF sendikasına üye olmalarının ardından işten atılan işçilerin direnişi yedinci ayına girerken, patron ikinci fabrikayı açtı.

TEKSİF Tuzla Şubesi, örgütlü oldukları diğer fabrikalardaki işçilerle TKİS’in yeni açılan fabrikası önüne yürümek istedi ancak serbest bölgeye girişleri engellendi.

Tuzla Serbest Bölge kapısında bir açıklama yapan TEKSİF Sendikası Örgütlenme Uzmanı Binalı Tay, Hollandalı şirketin kendi ülkesinde işçi haklarına saygılı olduğunu ancak burada kanun tanımadığını belirtti. Tay, mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini vurguladı.

DİGEL Tekstil direnişi sürüyor

İzmir, Gaziemir Serbest Bölge bulunan DİGEL Tekstil işçileri, direnişlerinin 113. gününde fabrika önünden yürüyerek ESBAŞ önünde açıklama yaptı.

TEKSİF Sendikası, DİGEL’de 17 Ocak’ta çoğunluk yetkisi aldı. Ardından 7 sendikalı işçi şirket tarafından işten atıldı.

Direnişlerinin 113’üncü gününde DİGEL önünden ESBAŞ alanına yürüyen işçiler işten atmaları ve sendika düşmanlığını protesto ettiler.

Serbest Bölge önünde direniş alanında işçilere seslenen Teksif İzmir Bölge Temsilcisi İbrahim İpek, direnişin ilk günkü kararlılıkla devam ettiğini belirterek DİGEL yönetimi sendikayı muhatap alıp masaya oturmaya davet etti.

Kısa... Kısa...

➡ Kocaeli’nde DİSK/Lastik İş Sendikasının örgütlü olduğu Özka Lastikte greve saatler kala, işçilerin onayı alınmadan sözleşme imzalandı. Sendikaya tepki gösteren işçiler, fabrikada üretimi durdurarak ek protokol yapılması talebiyle fiili greve başladı.

➡ Kocaeli’nin Körfez ilçesinde bulunan Gübretaş fabrikasında, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşma sağlanamaması üzerine 16 Mayıs’ta grev kararı alındı... Petrol-İş Sendikasına üye 240 işçinin bulunduğu fabrikada, sendika yüzde 95 zam talep ederken şirket yönetimi son toplantıda yüzde 30 oranında zam teklif etti... Sendika, anlaşma sağlanamaması halinde 3 Temmuz 2025 tarihinde greve çıkacaklarını duyurdu.

➡ Hatay’ın Dörtöyl ilçesinde faaliyet gösteren Özçelik-İş Sendikasının örgütlü olduğu Yolbulan Metal fabrikasındaki grev 10’uncu ayı geride bıraktı. Aradan geçen bunca zamana rağmen patron, sendika ile anlaşmaya yanaşmıyor.

➡ İzmir’de; Temmuz 2024’ten bu yana toplu sözleşme farkları, çeşitli sosyal hakların ödenmemesi, aylardır ücret ve maaşlarının eksik ve düzensiz ödenmesi nedeniyle oturma eylemi başlatan Buca Belediyesi işçileri, tüm alakalarının mayıs ayı içinde ödenmesi konusunda mutabakata varılınca eylemlerini 6. gününde sonlandırdı.

Nisanda en az 152 işçi katledildi!

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin aylık olarak raporlaştırdığı iş cinayetleri raporuna göre Nisan'da en az 152 işçi iş cinayetlerinde katledildi.

Böylece 2025'in ilk dört ayında iş cinayeti sayısı 611'e ulaştı. Ocakta 178, şubatta 124, martta 157 işçi çalışırken öldü.

Nisandaki iş cinayetlerine sektörel olarak bakıldığında sanayide 49, hizmette 37, inşaatla 35 ve tarımda 31 işçi hayatını kaybetti.

Bu ayda ölenlerin 8'i çocuk işçiydi. 3'ü 14 yaş ve altındaydı. 65 yaş ve üstünde de 9 işçi öldü.

Yine bu ayda ölen işçilerin 4'ü kadın, 7 göçmen işçiydi. İşçilerin sadece 6'sı (yüzde

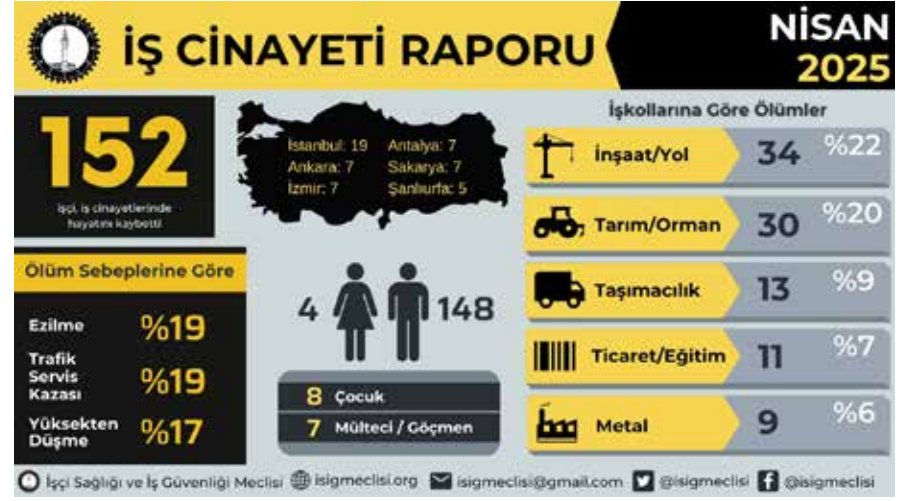
3,94) bir sendikanın üyesiydi. 146'sı işçi (yüzde 96,06) ise sendikasızdı.

İş cinayetlerinde ilk sıralarda yine İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyükşehirler yer aldı.

Ayrıca ölümlerde inşaat, tarım, taşımacılık, ticaret/büro/egitim/sinema ve metal işkolları ilk sıralardaydı.

“Örgütlenmek, mücadele ve direnmek gerekiyor”

Raporda son olarak şunlar söylendi:

“Ancak bunları sistem içinde ifade etmek tek başına bir anlam ifade etmiyor. Örgütlenmek, mücadele etmek ve direnmek gerekiyor.”

Tazminatını isteyen işçi dövülerek katledildi!

Çalık Holdingin Türkmenistan'daki fabrikasında 10 yıl önce çalışan ve tazminatı gasbedilen Erol Eğrek, hakkını istemek için gittiği holding binası önünde dövülerek öldürüldü.

Eğrek'in son 10 yıldır 7 milyon TL'lik tazminatını almak için çabaladığı öğrenildi. Defalarca tazminat davası açıp kazanmasına rağmen parasını alamayan Eğrek, bir kez daha tazminatını istemek için Çalık Holdingin Şişli'deki binasına gitti.

Gitmeden önce bir video çekerek yaşadığı hak gasbını anlatan Eğrek, gittiği holding binası önünde başına silah dayayarak tazminatını istedi. Bu sırada etrafı holdingin korumaları tarafından sarılan Eğrek, ağır bir şekilde dövülerek işkeneye maruz kaldı.

İşkence sonucu fenalaşan Erol Eğrek, kaldırıldığı Okmeydanı Cemil Taşçıoğlu Devlet Hastanesinde yaşamını yitirdi.

Eğrek'in yakınları, olay yerindeki polis ekiplerinin de sağlık görevlilerine Eğrek'in arbede esnasında kalp krizi geçirdiğini söylediğini aktardı. Eğrek'in yakınları 48 yaşındaki işçinin gördüğü şiddet sonucu öldüğünü söyledi.

Öte yandan Eğrek'in katledilmesiyle ilgili gözaltına alınan 6 kişiden 4'ü tutuklandı, 2 kişi adli kontrol tedbiriyle serbest bırakıldı.

“Sermaye güçlü değil biz güçlüyüz”

Cenaze töreninde konuşan İbrahim Eğrek, kardeşinin elindeki silahla kimseye ya da kendisine zarar vermek istemediğini, sadece sesinin duyulmasını istediğini söyleyerek herkese yanlarında olma çağrısında bulundu.

Kardeşinin katledilmesi davasının peşini bırakmayacağını belirten Eğrek, konuşmasını şöyle sürdürdü: “Çalıklar güçlü değil biz güçlüyüz. Sermaye güçlü değil

biz güçlüyüz. Arkamızda kim duruyorsa ben de sonuna kadar gideceğim. Tarafı yok benim için. Kim yanımdaysa ben onun yanıdayım. Sen mi büyüksün, biz mi büyüğüz? Göreceğiz. Öbür işçilerinde hakları için, çocukların geleceği için sonuna kadar gideceğim.”

Güvenlik can kaybı olmasın diye saldırmış!

Çalık Holding, işçi Eğrek'i “3-4 el ateş etmiş ve binamız ile hastane arasındaki işlek alanda hayati tehlikeye yol açmıştır” iddiasıyla suçladı.

Eğrek'in 10 yıl önce tüm haklarını aldığını öne süren holding, “kişinin silahıyla direnmesi üzerine, herhangi bir can kaybı veya yaralanma olmaması adına süratle müdahale edilmiş ve emniyet mensuplarına teslim edilmiştir” diyerek Eğrek'i döverek katleden güvenliği savundu.

“Daha kaç işçi ölmeli?”

Tıpkı Erol Eğrek gibi Çalık Holding'e bağlı fabrikalarda çalışan ve tazminat hakkı gasp edilen işçiler, Eğrek için

Zincirlikuyu'dan Çalık Holding binasına yürüdü.

Eğrek'in arkadaşları, Eğrek gibi kendilerinin de tazminatlarının yıllardır gasp edildiğini vurguladı ve “Hakkımızı vermeniz için daha kaç işçinin ölmesi gerekiyor,” diye sordu.

Cinayete büyük tepki

Öte yandan devrimci kurumlar, sol partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri Eğrek için başta İstanbul olmak üzere Ankara, İzmir, Bursa, Kocaeli, Antep ve Eskişehir'de sokaklara çıkarak, basın açıklamaları gerçekleştirdi.

“Bütün suçların hesabı sorulacak!”

İzmir'de yapılan açıklamada, Çalık Holding gibi işçi kaniyle beslenenlerden, işçi sınıfına karşı işledikleri bütün suçların hesabı sorulacak denildi.

Açıklama şöyle sürdürüldü: “Bizler, ülkenin tüm kaynaklarını patronlara ve sermayeye peşkeş çeken, holdinglerin yılmaz savunucusu Saray rejiminin bu saltanatına son vereceğiz. Ülkede daha fazla iş cinayeti, yoğun emek sömürüsü, uzun çalışma saatleri sendikasılaştırma, güvencesiz ve esnek çalışmanın yaygınlaşmasına karşı tüm saldırılar ancak işçi sınıfının ve halkın örgütlü gücü ile durdurabilir. Erol Eğrek'in ölümünden sorumlu olanlar ve buna yol açanların yargılanmasının takipçisi olacağız.”

Sermaye vampirdir, işçi kanı emmektedir!

Sarayın ekonomi politikaları: Zengine zenginlik dağıtılıyor, halka yoksulluk dayatılıyor!

Ekonomi deyince egemenler farklı şeyler, biz ise farklı şeyler anlıyoruz. Mesela ekonomi düzeliyor diyorlarsa, tekellerin kârları artacak. Ücretler düşecek ve bedeli hep ama hep işçiler ödeyecek. Bizler ise farklı şeyler anlarız. Ekonomi tek başına bir anlam ifade etmez bizim için. Ekonomi-politik doğru ifadedir.

Elbette her işçinin bilançolardan, borsadan, faiz kararlarından anlaması gerekmez. Zaten, ekonomist denilen adamlar, konuyu işçilerin anlayamayacağı hale sokarak, bir çeşit yabancılaşma yaratır. Bu iş size göre değil demektir bu. İşte bu ekonominin haline bir bakalım:

Açlık ve yoksulluk sınırının sınırı yok!

Türk-İş Konfederasyonu tarafından, çalışanların geçim koşullarını ortaya koymak ve temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat değişikliğinin aile bütçesine yansımalarını belirlemek amacıyla, her ay düzenli olarak yapılan araştırmanın 2025 Nisan ayı sonucuna göre; Ankara'da yaşayan dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 24.035,59 TL'ye, Gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) 78.291,84 TL'ye, Bekâr bir çalışanın "yaşama maliyeti" de aylık 31.142,48 TL'ye yükseldi. Böylece asgarî ücret ile açlık sınırı arasındaki makas açılmaya devam ediyor.

Türk-İş'in verilerine göre "mutfak enflasyonu" verilerindeki değişim Mart 2025 itibarıyla şu şekilde gerçekleşmiştir: Ankara'da yaşayan dört kişilik bir ailenin "gıda için" yapması gereken asgarî harcama tutarındaki artış bir önceki aya göre yüzde 1,25 oranında gerçekleşti. 2025 yılının ilk üç ayı itibarıyla artış oranı yüzde 12,00 oranında hesaplandı. On iki aylık değişim oranı yüzde 40,62 oldu. Yıllık ortalama artış ise yüzde 54,87 olarak gerçekleşti. Mutfakta yangın var, deyim yerindeyse. Bu şartlar altında, sarayın çizdiği yüzde 30'luk zam sınırı, patronlar tarafından "titizlikle" uygulanıyor. Hemen her sözleşmede işçilere düşük zamlar dayatılıyor ve mücadele etmeksizin fazlasını almak mümkün olmuyor.

Enflasyonla aranız nasıl?

Gerçekten enflasyon oranlarından bahsetmenin bir anlamı var mıdır? İki sebepten sorabiliriz bu soruyu. Birincisi, bilindiği üzere, TÜİK'in açıkladığı hileli rakamların milyonları yokluk içinde yaşamaya mecbur bırakmakta kullanılması. İkincisi ise enflasyon canavarı denen şeyin, aslında bizzat kapitalizm denen canavarın, işçi kanı emen bu aşağılık düzenin azami kâr üzerine kurulu olması.

Enflasyon, özü itibarıyla halkı soymanın, bizzat işçiler tarafından üretilen artı değerın yeniden dağıtılması, servetin sermayeye transfer yöntemlerinden biridir. Fiyatların anlamsızlığı ortada. Kiralar mesela. Hangi gelir seviyesinde olursa olsun, bir emekçi ailesinden bir kişinin kiraya çalışması elzem. Ev almaya kalksanız, ailenizin önümüzdeki 10 yılını ipotek vermeniz gerekecektir.

Enflasyonun sebep olduğu tahribat oldukça ağır. DİSK'e bağlı

DİSK-AR tarafından yapılan gelir kayıplarını izleme araştırması durumu belli ölçüde ortaya koyuyor.

2025'in ilk üç ayında enflasyonun emek gelirlerine toplam faturası en az 134 milyar 228 milyon TL!

Asgarî ücret ilk üç ayda enflasyon karşısında 2.224 TL eridi.

Asgarî ücretin 1,5 katı düzeyinde ücretin 3.159 TL'si enflasyon karşısında eridi.

Asgarî ücretin 2,5 katı ücreti olan bir çalışanın Mart 2025'te ücretinin yüzde 37,5'i vergi ve kesinti ile enflasyona gitti.

Mart 2025'te enflasyon kaybı emeklilerde 1.456 TL, memurlarda 6.215 TL oldu.

Sanırsanız yeterli.

Saray Rejimi kârlılığı artırdı!

AK Partili yıllarda sermaye kârlılığı siyasal iktidarın 2018 yılında hayata geçirdiği "başkanlık sistemi" ile görülmemiş ölçüde arttı. Türkiye'de kurulu şirketlerin tamamı başkanlık sisteminin hayata geçtiği yıl 83,1 milyar TL net kâr elde ederken, bu tutar 2023 yılında 1,8 trilyon liraya çıktı. Böylece sermayenin yıllık kârı 2018 yılına göre yüzde 2 bin 46 arttı.

Türkiye'de faaliyet gösteren şirketler 2009 yılında 53,5 milyar TL net kâr elde etti. Şirketlerin genel kârlılığı 2018 yılına gelindiğinde 83,2 milyar TL'ye yükseldi. 2018 yılında uygulanan başkanlık sistemi ile ivmelenen kârlılık 2019'da 250,5 milyar TL'ye, 2020'de 227,7 milyar

TL'ye, 2021'de 275,1 milyar TL'ye, 2022'de 1,5 trilyon TL'ye, 2023'te 1,8 trilyon TL'ye çıktı.

2009 yılında şirketlerin toplam net kârı olan 53,5 milyar TL'nin bugünkü parasal değeri 582 milyar TL iken, şirket kârlılıkları enflasyonun üzerinde artarak 1,8 trilyon TL'ye ulaştı. Ocak 2009-Aralık 2023 arası dönemde tüketici enflasyonu yüzde 1055

olurken, net kâr artışı yüzde 2 bin 46 oldu.

Sektörler bazında incelendiğinde imalat sanayi kârlılığı dikkat çekti. Patronların 2023 yılında elde ettiği 1,8 trilyon liralık net kârın 1 trilyon liralık bölümü imalat sanayi patronlarının cebine girdi. Türkiye'nin en büyük 500 sanayi patronunun elde ettiği net kâr ise 937 milyar liraya çıktı.

İşsizlik sorunu var mı yok mu?

TÜİK, Çalışma Bakanlığı, uzun zamandır işsizlik rakamlarında düşüş olduğuna dönük açıklamalar yapıyor. Güvenmemek için yeteri kadar sebebi-miz var. Üstelik aynı kurumlar istihdam rakamlarının arttığına dair açıklamalar da yapıyor.

İşsizlik rakamlarında iki ana veri var. Bunlar dar tanımlı işsizlik rakamları ve geniş tanımlı işsizlik rakamları. Dar tanımlı işsizlik, referans dönemi içinde istihdam halinde olmayan kişilerden iş aramak için son 4 hafta içinde iş arama kanallarından en az birini kullanmış ve 2 hafta içinde işbaşı yapabilecek durumda olan 15 ve daha yukarı yaştaki kişiler. Bu şartlara uyanların oranı resmi işsizlik rakamlarını verir. Geniş tanımlı işsizlik dediğimizde ise iş aramaktan umudunu kesmiş, iş aramak için resmî kanalları kullanmamış kişileri anlıyoruz.

TÜİK'in rakamları, geniş tanımlı işsizliği atıl iş gücü olarak adlandırıyor. 27 Mart 2025 tarihinde açıklanan işgücü istatistiklerine göre işsizlik oranı 2025 yılı Şubat ayında yüzde 8,2 seviyesinde gerçekleşti.

İstihdam edilenlerin sayısı 32 milyon 314 bin kişi, istihdam oranı ise yüzde 48,8 oldu.

İşgücü 35 milyon 200 bin kişi, işgücüne katılma oranı yüzde 53,2 oldu.

DİSK-AR rakamlarına göre ise geniş tanımlı işsizlik oranları pandemi dönemi oranlarına yakın seyrediyor.

2025 Şubat ayında geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 28,4!

Yaklaşık 5 milyon kişi çalışmaya hazır ancak iş aramaktan vazgeçmiş durumda

Geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde 38,3!

Her 10 işsizden yaklaşık 2'si işsizlik ödeneğinden yararlanabiliyor!

İşsizlik rakamlarında görülen düşüşü kabul etsek bile, 10 milyonlu geçen geniş tanımlı işsizlik ciddi bir boyuta işaret ediyor. Bununla birlikte, artan istihdamın yapısına da bakmak gerekir. Tekstil sektörü önemli bir örnek olacaktır. Ülke ekonomisinin takın zamana kadar lokomotif sektörlerinden olan tekstil, üretimin

iş gücünün daha ucuz olduğu ülkelere kayması ile birlikte son bir yılda yaklaşık 140 bin tekstil işçisi işsiz kaldı. Elbette bunun başka sektörlerde de yaşandığını düşünebiliriz. Ortaya çıkan açığın bir kısmı işsizler ordusuna, bir kısmı kayıt dışına gitse de önemli bir kısmının hizmet sektörlerine dağıldığını söyleyebiliriz. Bu, işçi sınıfının yapısında da bir bozulma demektir.

Anlatmak istediğimiz, işsizlik azalıyor denilen şeyin içinde, geniş tanımlı kategoriye ait işsizler gözlenirken, işçi sınıfının saflarına yeni katılan kesimler (çiftliğini terk eden köylüler, iflas eden esnaflar, çalışmak zorunda kalan kadın ve çocuklar) işçi sınıfının niceliksel yapısını büyütüyor.

Yabancı sermayeye teşvik yağıyor

Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmazın Londra Borsasında uluslararası sermaye grupları ile buluşmasında "Türkiye uluslararası yatırımcılar için kârlı ve güvenli bir liman" sözlerini kullanmıştı. Son yıllarda küresel sermayeyi cezbetmek adına adım atan iktidar, "Türkiye yüzyılı" vizyonu kapsamında proje bazlı teşviklerle şirketlere geniş imtiyazlar tanıyor. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının 2030 strateji belgesine göre, yatırımcılar "Mevzuat değişikliklerinin olumsuz etkilerinden korunacak." Nasıl mı? Vergi indirimleri, gümrük muafiyetleri, kamu alım garantileri, arsa tahsisleri gibi destekler yoluyla. Tabii ki bunun bütçeye maliyetini geniş halk kesimleri üstlenecek. Hükümet, yeni teşvik sistemini "Bölgesel eşitsizlikleri azaltmak" ve "yeşil-dijital dönüşüm" gibi hedeflerle meşrulaştırmaya çalışırken, "hukukî güvence" ile hukuk sermaye lehine daha fazla esnekleştirilecek.

Bütçede kara delik: Faiz ödemeleri bütçeyi yutuyor

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in bütçe disiplini anlayışı Mart ayında da bütçe açığı yarattı. Hazine ve Maliye Bakanlığı verilerine göre mart ayında merkezi yönetim bütçe giderleri 1 trilyon 27,7 milyar TL, bütçe gelirleri 766,3 milyar TL ve bütçe açığı 261,5 milyar TL olarak gerçekleşti.

2025 yılı Ocak-Mart döneminde merkezi yönetim bütçe giderleri 3 trilyon 117,6 milyar TL, bütçe gelirleri 2 trilyon 406,8 milyar TL ve bütçe açığı 710,8 milyar TL olarak gerçekleşti. Yılın ilk üç ayında faiz harcamaları yüzde 85 artarak 463,9 milyar lirayı aştı.

Faiz harcamaları ilk üç ayda sağlık ve eğitimi geride bıraktı. Faiz harcamaları yıllık yüzde 85 arttı. Bütçe giderinin her 100 lirasından 15'i faize gitti.

Mart itibarıyla 249,8 milyar lira sağlık hizmetlerine, eğitim hizmetlerine ise 360,7 milyar TL aktarıldı. Bu dönemde bütçeden yapılan her 100 liralık harcamanın 15 lirasını faiz giderleri oluştururken 8 lirasını sağlık hizmetleri, 11,6 lirasını ise eğitim hizmetleri gideri oldu.

Muhtaç toplum projesi tam gaz devam!

Geçinemeyen vatandaşlar, sosyal yardımlarla ayakta durmaya çalışıyor. Geçen yıl ihtiyaç sahibi 4.5 milyon hane sosyal yardımlardan yararlandı. Ödeme gücü olmayan 9.4 milyon kişinin genel sağlık sigortası (GSS) primleri devlet tarafından karşılandı. 4,1 milyon haneye elektrik tüketim desteği verildi.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığının 2024 Faaliyet Raporu'na göre, geçen yıl ülke genelinde toplam 4 milyon 574 bin 684 hane sosyal yardımlardan yararlandı. Düzenli sosyal yardım alan hanelere aylık 150 kWh'ye kadar elektrik tüketim desteği veriliyor. Bu kapsamda geçen yıl 4 milyon 87 bin 785 hane için 8,96 milyar TL kaynak tahsis edildi.

Sosyal güvencesi olmayan ihtiyaç sahibi ailelere, çocuklarının örgün eğitime devam edebilmesi için yardım yapılıyor. Bu kapsamda ilköğretimdeki erkek öğrenci için aylık 90, kız öğrenci için 100 lira, ortaöğretimdeki erkek öğrenci için aylık 130 lira, kız öğrenci için aylık 150 lira verildi. Rakamların dehşeti ortada, yıkım ekonomisi tam gaz devam ediyor.

Sizin de ekonominiz “tıkırında” mı?*

19 Mart 2025’te İmamoğlu’nun tutuklanması ile ya da Saray’ın “iç cepheyi güçlendirme” siyasetine, “içeride ve dışarıda savaş” politikalarına uygun olarak sürdürdüğü saldırıların İBB bölümünün başlaması ile, “hassas” ekonomimizin ateşi yükseldi ve doları bastırmak için Merkez Bankası, 50 milyar dolar kadar olduğu söylenen bir miktarı harcadı (bugüne kadar). Yani, elindeki dövizin 50 milyar dolarını satarak, doların yükselmesini önlemeye çalıştı.

Hakkı Taşdemir hocamız, bu konuda daha detaylı bilgiler içeren yazıları ile bize detayını verecektir. Onun işine karışmayalım. Ama biliyoruz ki, birçok finans fonu, vade sonunda dolar garantisi alarak, Türkiye’ye milyonlarca dolar sıcak para getirdiler, bozdular, %16,4 üzerinden dolar cinsinden faizi garanti alacak anlaşmalar yaptılar. Bu durumda dolar fırlarsa, kayıp daha büyük olacağından, MB, bu sefer “uluslararası konsorsiyum”dan aldığı emirle, doları bastırmak için, tüm gücünü devreye soktu. Belki de bu yazı sizin elinize ulaştığında, 50 milyar dolar, 60 milyar dolara çıkmış olacak.

Peki bu durumda “ekonominiz tıkırında mı” diye niye soruyoruz?

Çünkü, bir bölüm parababasının ekonomisi tıkırındadır da ondan. Var olan mizah dergileri, artık ekonomik durumu mizaha yansıtmak yol bulamıyorlar. Çünkü, “salt ekonomik” mizah alanı arıyorlar ve maalesef yoktur. Ekonomiye girildi mi, her zaman ekonomi-politikten söz ediyoruz demektir, ama bizim ülkemizde özellikle, Saray Rejiminden, siyasal alandan söz etmeden ekonomiden söz edemezsiniz. Mizah dergileri de bu alana girmiyor.

Bankalara bakın, kârlarına kâr katıyorlar. Dünyanın “dolar milyarderleri listesi”ne, Türkiye’den giren kişi sayısı sürekli artıyor. “Boykot” kampanyalarında öne çıkarıldığı gibi, sadece “yandaş sermaye” semirmiyor, sadece onlar ceplerini doldurmuyor. Ama Koçlar, Sabancılar, Doğuşlar, Eczacıbaşılar, yani hepsi, her dönem olduğu gibi, ceplerini dolduruyor. Onlara kriz yoktur ve onlar için “ekonomi tıkırında”dır.

Bunun için, sizin ekonominiz tıkırında mı, diye soruyoruz. Öyle, ülke elden gidiyor, herkes için zor dönem, ekonomi krizde vb. gibi sınıfsız, adressiz, genel sözlerle gerek yok. Elbette doğrudur, ortada bir ekonomik kriz var. İyi ama kimin için? Bu krizde, işsiz kalan kim? Bu krizde aç kalan kim? Bu krizde barınma sorunu nedeni ile okulunu bırakmak zorunda olan 2 milyona yakın genç üniversiteli hangi ailelerdendir? Bu krizde kepengini kapatan esnaf değil mi? Bu nedenle, bu esnafın önemli bir bölümünü “emekçi” olarak ele alıyoruz.

İşçi ve emekçilerin durumunu mesela “simit” hesabı ile açık-

lamaya çalışanlar, bugünlerde çok ortada değildir. Değildir, çünkü asgarî ücret tartışmaları geride kaldı. Bundan 4 ay önce sendikalar, asgarî ücret için konuşmak zorunda oldukları için olsa gerek, her gün asgarî ücret ile ne kadar ekmek alındığını, ne kadar simit alındığını, kaç çay içildiğini hesaplarlardı. Yine bundan 4 ay önce, Aralık 2024’te, belki de Kasım 2024’te, “uzman ekonomistler” hep beraber, mizah değeri olmayan tartışmalarla işçi sınıfı ile dalga geçmekteydiler: Efendim neymiş, asgarî ücret artarsa acaba enflasyon artar mı? Bu “uzman ekonomistler”, kendi maaşlarının, kendi komisyonlarının, kendi ceplerine inen primlerin enflasyon üzerindeki etkisini hesaplamak gibi bir yola hiç girmediler. Şimdi, asgarî ücret tartışmaları döneminde değiliz. Bu tartışmalar, 2025’in Kasım’ından sonra başlayacaktır. Onlara göre, şimdi, işçi ve emekçiler için söylenecek şey yok. Sadece, doların yükselmesi üzerinden tartışmak isterler. Hepsi budur.

Bu nedenle, ekonomik kriz denildi mi, hemen eklemek gerekir; “kimin için?” Kimin için, kimin cephesinden ekonomik krizi tartışıyoruz? Holdingler, parababaları, sermaye, uluslararası sermaye açısından bir ekonomik kriz, bambaşka bir anlama gelir. Mesela 19 Mart’ta İBB operasyonu başladığında, birçokları, dolar veya euro cinsinden vurgunu vurmuştu bile. Bu her zaman böyledir. Kriz, her zaman sermayeyi büyütür. Enflasyon, her zaman işçi ve emekçilerin cebinden çalarak, sermayeye para aktarılması demektir.

İşçilerin, emekçilerin ekonomik durumu üzerine en çarpıcı değerlendirmeler, bizzat işçi ve emekçilerden geliyor. Sokak röportajlarında insanlar, korkularını en rahat bu ekonomik konularda aşıyorlar ve durumlarını net olarak ortaya koyuyorlar. Bu arada, Saray Rejimi, İletişim Başkanlığı, sokak röportajlarını nasıl yasaklarım, diye hazırlık yapmakta, bazı insanları sokak röportajlarında söyledikleri için tutuklamaktadır. Koskoca İletişim Başkanlığı tabii. Savaş propagandası konusun-

da eğitim de almalıdır. İletişim Başkanlığı, tam olarak, bir iç savaş mekanizması olarak çalışmaktadır. Sokakta, nerede ses çıkıyorsa, bunu nasıl sustururum, diye, hemen polisi harekete geçirmektedir. Peki İletişim Başkanlığı’nın hiç sokakta yürüdüğünü gördünüz mü? Görmezsiniz. Onlar, tüm basını, tüm sosyal medyayı takip ettiklerini göstermek için, seçilmiş insanları tutuklarlar. Mesela Saraçhane mitinginde, “zıplamayan Tayyip’tir” diye tüm alan zıpladığında, kimi tutuklayacaklar? Bu nedenle, oradan birkaç genci seçip, kamera ile yüzlerini çekip, onları Erdoğan’a hakaretten tutuklamaktadırlar. Demek, zıplamayan Tayyip’tir sözünde bir hakaret var. Sadece hırsız, katil denildiğinde değil, “zıplamayan” sözü geçtiğinde de hakaret oluşmaktadır. Demek, “sıçramayan bit” denildi mi, sadece bitin ayağının topal olduğunu düşünmeyeceğiz, aynı zamanda bitin şahsına hakaret edildiğini de düşüneceğiz.

Demek oluyor ki, İletişim Başkanlığı, düzenli iletişim için, “dil”e dikkat etmekte, kelimelerin aldığı sosyal anlamlara uygun cezalar ve suçlar keşfetmek için, emniyet teşkilâtına, kolluk kuvvetlerine rehber olmaktadır. İşte tam da Saray Rejimi budur. Aynı işi RTÜK, başka alanda yapmaktadır. Mesela “özgürlük” kavramı olarak onları hep yerinden zıplatmıştır, ama “zıplamayan” sözünden hakaret çıkartmaları, kitleleri gayet iyi anladıklarını da göstermektedir. Başarı sayılmalıdır.

İşte bu sokak röportajlarında genç muhabir kadın soruyor ve emekli yaşlı amca yanıtlıyor. Soru, ekonomik kriz üzerinedir. Krizden feleği şaşmış amca, ne diyeceğini bilemiyor. Hiçbir şeye yetmiyor, diyor. Muhabir “Peki bu ramazan ayı nasıl geçecek?” diye soruyor. Adam, artık açılıyor ve “Ne orucu kızım, ne Ramazan’ı, zaten tüm yıl orucuz, tüm yıl oruç tutuyoruz, onu da buna sayımlar” diyor. Öğreticidir. Ekonomistlere taş çıkartacak bir yorumdur ve aslında, işin politik yönü de vardır. Demek, tüm yıl oruç tutmaktadır.

* Sizin de ekonominiz “tıkırında” mı? Yazar Aysun Sadıkoğlu, Özgür Bir Dünya İçin Kaldıraç Dergisi, 8 Mayıs 2025, <https://kaldirac4.org/sizin-de-ekonominiz-tikirinda-mi/>

İşçi sınıfı ya devrimcidir her şeydir ya değildir hiçbir şeydir!

Burjuva cephe, Saray Rejimi'nin tüm parçaları, düzen partileri, bir konuya elini attılar mı, mutlaka onu hızla pisleştiriyorlar. Ümit Özdağ içeridedir. Aslında içeri alınması, "iç cephenin güçlendirilmesi" için olduğu kadar, Erdoğan sonrasına hazırlık için de anlamlıdır. Erdoğan duymasın, hemen onu çıkartır. Ümit Özdağ, "Zafer Partisi"nin başkanıdır. Zafer Partisi, kitle eylemlerine gelip, Öcalan'a küfür etmek için, para karşılığı gençler tutmaktadır. Zaten böyleleri hep bulunabilir. Bu arada ise, Ümit Özdağ, "açlık grevi"nden söz etmektedir.

Eski İçişleri Bakanı, kendisine İngiliz ajanı mı yoksa CIA ajanı mı demişti hatırlamıyorum ama Özdağ, Soylu'yu düello'ya davet etmişti. Görünüşe göre, oldukça "soylu" bir tavidir ve Soylu'ya karşı bir asalet taşır gibidir. Ama burjuva siyaset budur. Her zaman bel kemiği olmayan aktörler ararlar, bulurlar. Erdoğan öyle değil mi?

Ve tıpkı kapitalizmin doğayı yağmalaması gibi, bu burjuva siyasetçiler, bu sermayenin soytarıları da, tüm toplumu kirletirler; insanı tarihsiz, değersiz hâle getirmek için uğraşırlar. İletişim Başkanlığı ile yarışır gibidirler. Altun ile Özdağ'ın bir ilişkisi var mı, düzenli görüşürler mi, sanmıyorum. Ama aynı işi görmekteyler, kavramların içini boşaltıyor, her şeyi kirletiyorlar. Sermayenin dışkılarını, tüm kavramlara sürüyorlar.

Konu aklıktan ve oruçtan açıldı.

"Ümit Özdağ, açlık grevine başlayacak" diye bir haber çıktı. Habere göre, Özdağ, sadece ayakta kalabilecek kadar beslenecekmiş. İşte buna "açlık grevi" diyor. Ülkenin, %70'i, sadece ayakta kalabilecek kadar yiyebiliyor. Ümit Özdağ'ın ırkçı-milliyetçi çizgisi onlara ırk ayrımcılığını, milliyetçiliği doktor reçetesinde ilaç gibi yazıyor. Oysa kendisi, halkın büyük çoğunluğunun yaşadığı durumda beslenmeyi, "açlık grevi" olarak isimlendiriyor.

Ne çok eziyet çekmektedir bu burjuva siyasetçiler! Halkın çoğunluğunun yaşadığı koşulları "açlık grevi" diye nitelendiren bir kişi, kitlelerin önüne çıkıp, Türkçülük, milliyetçilik nutukları atmaktadır.

Açlık grevi, bir direniş türüdür. Siyasal tutsakların başvurduğu bir yoldur. Ülkemizde yaygın olarak bilinir. Devrimci tutsakların, en çok da Dev-Sol'un bu konudaki pratiği biliniyor. Yaşı küçük olanlar, bu konuyu araştırabilir. Ama bu açlık grevlerinden çıkıp da aylarca komada yaşayanlar vb. biliniyor. Açlık grevi, bir siyasal mücadele olarak, elbette dikkatle kullanılmalıdır. Ama yüksek bir irade gerektirdiği kesindir. Açlık grevinin ilk günlerinde bir "açlık" hissi kendini gösterir, korur. Ama zamanla, çok değil, 10 gün sonra, insandan insana değişen bir zaman sonrasında, bu his kaybolur. Açlık hissetmezsiniz. Ve açlık grevindekiler, su ve şekerli su içerler. Bu yolla bilinçlerini korurlar ve direniş kararlılığı bu koşullarda anlamlıdır.

Ümit Özdağ, "Ayakta kalabileceğim kadar besleneceğim" açıklaması ile, "açlık grevine başlayacağım" diyor.

Siyasal mücadele söz konusu olunca, her gün haklarında küfürler ettiğiniz devrimcilerin metotlarını hatırlamak zorunda kalırsınız. Çünkü, sisteme karşı direnenler bir tarih yazarlar ve bu tarih bir gerçeklik olarak, bir gün burjuva siyasetçilerin kitleler karşısına çıkarken, başvurmak zorunda kalacakları şeyleri içerir.

Özgür Özel, sokaklar, diye bağırıyor. Çünkü, direnişlerin tarihi budur ve bir gün, eğer direniyormuş gibi yapacaksa, bu sözü söylemek zorundadır. Bir gün kitleleri sistemin saldırılarına karşı yardıma çağıracaksa, "faşizme karşı omuz omuza", "saray rejimi" demek zorunda kalacaktır.

İşte Ümit Özdağ da, "açlık grevi"nden söz ediyor. Utanmazlık, kendi durumunun komikliğine bakmadan, kendini kahraman sanmak söz konusu olunca anlamını yitiriyor. Özdağ, kendini kahraman sanıyor. Ama bu açlık grevi, Soylu'nun karşısına şövalye kılığında çıkmaya benzemez.

Özdağ'ın aklına neden "açlık grevi" gelmiştir? Gandhi'den mi hatırla-

mıştır? O zaman hangi emperyalist güce karşı direnişten yanadır? O hâlde Gandhi'nin "ayakta kalacak kadar besleneceğim" sözü mü var?

Olaylar şöyle mi gelişmiştir (izinizle uyduruyoruz) muhtemel senaryo şöyledir: Özdağ, içerideki yemeklerden yakınmıştır. Doktoru, "az yiyin efendim" diye tavsiyede bulunmuştur. Özdağ'ın yakınlarından biri, "aaa açlık grevi bu" demiştir ve siyaset uzmanı olan

Özdağ ("terör uzmanı" olduğu için, onun terörist dediklerinin açlık grevi eylemlerini bilir) hemen bunu, yani "diyet programı"nı, bir açlık grevi olarak sunmaya karar vermiştir.

İşte, size bir senaryo. Yanlış olmasın lütfen, burası bizim uydurmamızdır. Mesela, tavsiye doktordan mı, "aaa bu açlık grevi" diyen yerli mi yabancı mı, bilemeyiz. Tümü uydurmamızdır. Neden uyduruyoruz, çünkü burjuva siyasetçilerin, düzen partilerinin her şeyi nasıl kullandıklarını göstermek istiyoruz.

Burjuva siyasetçi, biraz da istihbarat geçmişine sahip olunca, doktorun diyet programını, açlık grevi olarak adlandırma-yacak da ne yapacak?

Diyet programları yapanlar, eğer kendi diyet programlarına "açlık grevi" diyerek bir prestij kazanacağına inansalar, ülke açlık grevcilerinden geçilmez olur.

Şimdi, bizi bu noktaya getiren, sokak röportajının "zararlı" olduğu kesin değil mi? Oruçtan buraya geldik. Tüm yıl oruç tutuyoruz, diyor kişi. Aslında açlığa vurgu yapmaktadır.

Ülkede açlık kol gezmektedir. Geceleri açlıktan uyumayanlara, anti-depresan ve uyku ilacı verilmesi, hekimliğin kirletilmesi. Ve bu oldukça yaygındır.

Açlık kol gezmektedir.

Bu nedenle, çöplerden beslenen insanlar çoğalmaktadır.

İşsizlik, eline tırpanını almış gibi, insan

hayatlarını biçmektedir.

Nedeni nedir bilmiyoruz ama AK Parti merkezi önünde nöbet tutan bir polis memuru intihar etmiştir. Sizce ekonomik kriz değilse nedeni nedir? Belki bunun bir başka nedeni vardır, ama ülkemizde intiharlarla ekonomik kriz arasında bir bağ olduğu konusunda bir şüpheye sahip değiliz. Mesela uzman iktisatçılarımız biraz bunun üzerinde çalışsa nasıl olur? Sadece İstanbul'da, ayda 300'e yakın insan intihar etmektedir.

Ülkenin ekonomisi, uluslararası konsorsiyuma geçmiştir. Şimşek, onların memurudur ve "yerli halk" diye cümleler kurması, sömürgeciliğin dilidir. Uluslararası konsorsiyum, Düyun-ı Umûmiye ile aynı şeydir, onun modern biçimidir. Ve işi sadece dolar, sadece euro, sadece altın fiyatları üzerinden takip etmek, gerçek anlamda ekonomik krizi ortaya sermek demek değildir. Dahası, krizin işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, kadınların hayatlarındaki yansımaları ortaya sermek gerekir. Sendikalar, bunu yapmalıdır. Brecht'in yazdığı gibi, eğer fırında satılan şeyleri, markette satılan şeyleri alamıyorsanız dahi, oraya gidip, alacaklarınızı alıp kasaya gelin, sonra da bunları hesaplatın. O kadar param yok deyin, cüzdanınızdan 1 lira çıkartın, sonra çıkıp gidin. Sizin de ihtiyaçlarınızı gideremediğinizi birileri bilsin.

Buna eylem diyelim. Özgür Özel'i bile etkiler bu eylem. Ama bununla sınırlı değildir.

İşçi ve emekçiler, kenara itilmeye, sessizliğe, aşağılanmaya karşı durmak zorundadırlar. Okulda çocuklarının itilip kalkılmasına, hastahane köşelerinde it gibi titremeye, utanç içinde açlıktan kıvrınmaya son vermelidirler. İşçi ve emekçilerin hayatını, burjuvalar, sermaye çalmaktadır. Saray Rejimi bu sermayenin devlet organizasyonudur. Bunlara, egemene karşı her yol ve araçla direnmek meşrudur, gereklidir.

İşçi ve emekçiler sessiz durdukça, geri durdukça, onları kimse hesaba katmayacaktır. İşçi ve emekçiler, örgütlü direnişi geliştirdikçe, seslerini yükseltebilirler.

İşçi sınıfı ya devrimcidir her şeydir ya değildir hiçbir şeydir!

HER GÜN 1 MAYIS, HER GÜN KAVGA!

2025 1 Mayıs ülke çapında 77 ilde 100'den fazla merkezde kutlandı. Büyük kentlerde ve devrimci, sosyalist örgütlerin bulunduğu merkezlerde düzenlenen 1 Mayıs'ın kürsüsünde toplumsal direnişin farklı kesimleri kendilerini doğrudan ifade ettiler. 19 Mart direnişi sonrası hemen tüm kutlamalarda öğrenci gençliğin katılımının arttığı gözlemlendi. İstanbul'da hem Kadıköy'e hem Taksim'e çağrı yapan örgütlere 1 Mayıs'tan önce de ev baskınları ile operasyon gerçekleştirildi. 1 Mayıs'tan önce gözaltına alınanlar 2 Mayıs'ta serbest bırakıldı. Bu sene çeşitli kurumların kurduğu "1 Mayıs 2025 Taksim Tertip Komitesi"nden 6 kişi 1 Mayıs öncesi çağrı yaptıkları gerekçesiyle tutuklandı.

İstanbul | Taksim

Taksim Meydanı'nda yapılmak istenen eylemlere polis saldırdı. ÇHD İstanbul Şubesi, 407 kişinin gözaltına alındığını duyurdu.

Bu sene çeşitli kurumlar 1 Mayıs Taksim Tertip Komitesi adıyla Taksim'de olacaklarını ilân etmişti. Sabah saatlerinde toplanma alanına gidiş yolunda kollukla süreci müzakere eden komite, görüşmelerin tıkanması üzerine gözaltına alındı. Herhangi bir kitlesel kortejin oluşmadığı eylemde zaman zaman çoğunluğu ikili-üçlü kişilik gruplar yürüyüş yapmaya başladıktan sonra gözaltına alındı. Saat 14.15'e komitenin bir defa daha buluşma çağrısı yapması üzerine alanda buluşmaya çalışanlar da gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 2 Mayıs'ta serbest bırakıldı.

İstanbul | Kadıköy

Kadıköy Meydanı yıllar sonra 1 Mayıs'a ev sahipliği yaptı. Söğütluçeşme ve Haydarpaşa'dan iki ayrı kolla alana gelen binlerce kişi 1 Mayıs'ı kutladı.

İşçi Emekçi Birliği bileşenleri en önde "Sömürü düzeni-ne karşı genel grev genel direnişi örgütleyelim!" pankartının arkasında kendi kortejlerini oluşturdular.

1 Mayıs mitinginde program saygı duruşu ile başladı ardından Ruhi Su Dostlar Korusu sahne aldı. Bu sene konfederasyon temsilcileri ayrı ayrı konuşmak yerine tek bir ortak açıklama gerçekleştirdiler. Kademeli emeklilik hakkını savunanlar tabutla kürsüye çıktı. Esenyurt Belediyesinde kayyum tarafından işten atılan işçilerden Günay Yıldız, 1 Mayıs kürsüsünde direnen işçiler adına konuşma yaptı. "Kadınım, emekçiyim, direnen bir işçiyim. İki çocuğumu tek başına büyüten bir anneyim," diyen Yıldız, işten atılma sürecini anlattı. Yıldız, konuşmasının devamında; "Direnen tüm işçilerin selamını getirdim. Bu ses benim sesim değil, 1 Mayıs'ta direnen milyonlarının sesidir," dedi.

1 Mayıs programında gençlik adına Umut Özgür Şahin konuşma yaptı. Şahin Taksim'de gözaltına alınanlara değindi ve "Her yer Taksim her yer direniş!" dedi. İTÜ Makina Fakültesi öğrencisi olduğunu belirten Şahin, gençliğin geleceksizliğe mahkûm edilmeye çalışıldığını anlattı ve "Bu düzene razı değiliz," dedi. Gençliğin yaşadığı barınma, beslenme ve çalışma sorunlarından bahseden Şahin; "Bu düzeni değiştirmekten başka bir seçeneğimiz yok," dedi. Konuşmasında liselilerin mücadelesine de değinen Şahin MESEM'lere, ÇEDES'e, proje okul yönetmeliğine vurgu yaptı ve tüm bunlara karşı mücadele eden liselileri selamladı. Gözaltı saldırısına da değinen Şahin "Öğrencilerin en geniş zeminde birleşik hareketini kuracağız," dedi. Kürsüde kadınlar ve LGBTİ+'lar adına Hatice Yayla konuşma yaptı ve

"Eşitlik özgürlük ve barış mücadelesini büyütenleri selamlıyorum" dedi. Kadınların yaşadığı sorunlara değinen Yayla; yoksulluk, eşitsizlik, güvencesizlik, şiddet ve inkâr politikalarına vurgu yaptı. "Üretimin her alanında var olmamıza rağmen emeğimizin adı yok. Eşit işe eşdeğer ücret yok," diyen Yayla, kadınlara dönük saldırıları politikalarından bahsetti. "Aile yılı" söylemini eleştiren Yayla, LGBTİ+'lara dönük saldırıları teşhir etti ve mücadele çağrısı yaptı.

1 Mayıs kürsüsünde emekliler adına Hasan Karakazan bir konuşma yaptı. Karakazan konuşmasında emeklilerin sorunlarını anlattı ve "Emeklilere kambur diyorlar, bu emekliler çalışırken kambur değildi, şimdi mi oldu? Asıl onlar kambur" dedi. "Bu emekliler onları oradan indirecek" dedi.

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri de bu sene 1 Mayıs kürsüsünde ortak bir açıklama gerçekleştirdi. Türkçesini Ülkü Gündoğdu'nun okuduğu açıklamada: "Tüm mümkünleri gerçeğe kavuşturacak şey, işte bugün işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde buluşan bu direnişlerin birleşmesidir. Her bir direnenin buluşup, birleşip, örgütlenmesi bize kazandıracaktır. Karanlığı dağıtacak güç örgütlü işçi sınıfıdır. Boykottan greve direnişin tüm eylemleri bu ucube düzeni sarsmaktadır. Biz bu gücümüzü sınıfımızdan alıyoruz. Biz işçi sınıfıyız, yaşamı üretenleriz. Bu gücü bilerek, bu gücü kuşanarak genel grev

genel direnişi örgütlemek, sendikali-sendikasız tüm işçileri, tüm direnenleri bir mücadele seferberliğiyle sermayenin egemenliğini defedecek sürekli, kararlı, örgütlü bir direnişi yaratmak ellerimizdedir," denildi.

İstanbul | Kartal

Türk-İş, İstanbul Kartal'da 1 Mayıs mitingi gerçekleştirdi. Türk-İş'e bağlı sendikalara üye on binin üzerinde işçi, "vergide adalet" ve "insanca yaşamaya yeten ücret" talepleriyle İstMarina önünden 1 Mayıs alanına yürüdü. Yetkili olduğu işyerlerinde sözleşme ve grev süreçleri devam eden Petrol-İş üyesi işçiler kitlesel ve coşkulu katılımları ile dikkat çekti. Tümtis, Teksif ve Tek Gıda-İş üyesi işçiler de yağmur altında gerçekleşen yürüyüşe kitlesel katılım gerçekleştirdiler. Mitinge kitlesel olarak katılan Türk Metal üyeleri ise alana dağınık ve parçalı bir şekilde giriş yaptılar. Ayrıca yürüyüş kolunda toplanma devam ederken, Türk Metal üyelerinin önemli bir bölümü miting alanı ile kürsü arasında tampon bir bölge oluşturdular.

Devam eden kamu toplu iş sözleşmelerinde tepkileri ile öne çıkan Harb-İş ve Sağlık-İş'in ise mitinge sınırlı katılımı dikkat çekti. 1 Mayıs öncesinde Türk-İş yönetiminin KÇP konusundaki sessizliği eleştirilmesine ve 1 Mayıs alanında bu tutuma tepki gösterme çağrısı yapılmasına karşın; KÇP kapsamındaki işçilerin sınırlı katılımı, Türk Metal tarafından oluşturulan tampon bölge, yoğun yağmurdan kaynaklı alana giren kortejlerin hızla dağılması vb. nedenlerle bir protesto yaşanmadı.

Ankara

1 Mayıs mitingi AKM Metro'da kitlenin toplanması ile başladı. Saat 11.00'den itibaren AKM kavşakta toplanan kitle Tandoğan Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Geçen yıla göre 1 Mayıs'a katılım çok daha fazla idi. Kitlenin tamamının miting alanına girişi uzun bir süre aldı. Tüm kortejlerin alana girmesinin ardından mücadelede yitirilenler anısına yapılan saygı duruşu ile miting programı başlatıldı. Saygı duruşunun ardından 1 Mayıs ve Enternasyonal marşları çalındı. Marşların bitiminde tertip komitesi adına ortak 1 Mayıs metni okundu.

İzmir

İzmir'de 1 Mayıs mitingi, binlerce kişinin katılımıyla Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleştirildi. Üç ayrı koldan düzenlenen yürüyüşlerle başlayan İzmir 1 Mayıs'ına sendika kortejlerinin katılımı yine sınırlı kalırken, özellikle gençlik kitlesinin yoğun katılımı dikkat çekti. Liman yürüyüş kolunda en önde Türk-İş'e bağlı sendikalar yürüdü. Direnişte olan Temel Conta ve Digel işçileri bu kolun en önünde yer aldı. Bu kolda yürüyen sendikalardan Petrol-İş, nispeten kalabalık ve coşkulu katılımıyla öne çıktı. Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçilerin daha çok kendi özgün sorunlarını ve taleplerini dile getirdikleri görüldü. Cumhuriyet Meydanı kolunda ise KESK, çeşitli siyasi partiler ve sosyalist kurumlar yürüdü. KESK korteji bu yılın en kalabalık sendika korteji oldu. Basmane kolunda ise yürüyüş saat 11.15'te başladı. Bu kolda en önde DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası yer aldı. Ancak Genel-İş'in katılımı önceki yıllara kıyasla oldukça zayıftı. Geçmiş dönemlerde fabrika pankartlarıyla alanda yer alan Birleşik Metal-İş'in katılımı da bu yıl düşük kaldı. Öte yandan, Birleşik Metal-İş üyesi kadınlar kendi talepleriyle en önde yürüdüler.

Antakya

Antakya'da 1 Mayıs katılımcısı gruplar farklı noktalardan yürüyüş kolları oluşturarak, toplanma alanı olan Saray Caddesi'nde Yunus Emre Parkı'na yürüyüş gerçekleştirildi.

KESK-TTB koordinasyon merkezinde toplanan kitle Armutlu Mahallesi güzergahından Yunus Emre Parkı'na ulaştı. Buradaki kol ağırlıklı olarak DİSK Genel-İş, Eğitim-Sen ve Ses Hatay Şubesi emekçilerinden oluştu.

Saat 11.00'de Yunus Emre Parkı'nda toplanan kitle kortejler oluşturarak Sevsen Nevzat Şahin (Sevgi Parkı) Ortaokulu önündeki miting alanında buluştu. Miting kürsüsünden DİSK Genel-İş Sendikası Hatay Şube Başkanı Mehmet Emin Demirel 1 Mayıs tertip komitesi adına konuşma yaptı. 1 Mayıs'a katılan yüzlerce kişinin coşkusu ve işlenen politik içeriğin doluluğu nitelikli bir 1 Mayıs'a katkı sundu. Kitle sıklıkla Arapça ve Türkçe sloganları coşkulu bir şekilde haykırdı. Öne çıkan başlıklar 6 Şubat depremlerinden sonra tarım alanlarının, yeşil alanların ve zeytinliklerin rezerv adı altında sermayeye peşkeş çekilmesine duyulan öfke ile Suriye'deki Alevi katliamı oldu. Ayrıca ülkedeki baskı gözaltı ve tutuklama terörü öfkeli sloganların odağındaydı.

Samandağ'da 1 Mayıs Tertip Komitesi toplanma çağrısını depremde ağır hasar alan ve kullanılmayan PTT binası olarak belirlemişti. Saat 18.00'de toplanmaya başlayan kitle sloganlarla mitingin yapılacağı merkez parka doğru yürüyüşe geçti. Saat 19.00'da başlayan yürüyüş saat 20.00'de alana ulaştı ve miting

yapıldı. Mitinge El Koymalara Karşı Direniş Platformu (Kurtderesi, Mağaracık, Vakıfköy, Dikmece, Hıdırbey, Serinyol, Balıklıdere) kitlesel olarak katıldı. Mağaracık emekçilerinin ağırlık oluşturduğu kitle canlılığı ve mücadele kararlılığıyla göz doldurdu. Zeytinlik olan ve tarihi değeri olan bu mahalleler mahkeme kararlarına rağmen el konulmuş vaziyette. 1 Mayıs'a yansıyan öfke emekçilerin yaşam alanlarına sahip çıktığını bir kez daha gösterdi.

Samandağ mitinginde ayrıca kitlesel çocuk korteji olan "Çocukların hakları var" önlükleriyle kitlesel bir şekilde alandaki yerlerini aldı. Çocuklar, Suriye'de çocuklar katlediliyor ağırlıklı dövizler taşıdılar.

Suriye'deki Alevi katliamı Arapça ve Türkçe sloganlarla teşhir edildi. Samandağ 1 Mayıs'ında Taksim 1 Mayıs'ı selâmlandı ve Samandağ yerleşim yerlerindeki beton santrallerinin varlığı tabutla protesto edildi.

Adana

Adana'da 1 Mayıs binlerce emekçinin katılımıyla Uğur Mumcu Meydanı'nda kutlandı. Miting öncesi yürüyüş için Kasım Gülek Köprüsü'nde toplanan emekçiler, sloganlarla yürüyerek miting alanına ulaştı. Yoğun yağmura rağmen binlerce emekçinin akın ettiği 1 Mayıs alanında yürüyüşün yaklaşık 1 kilometrelik yürüyüş mesafesinin bir saatten fazla sürmesine, yürüyüş öncesinde yaklaşık bir saatlik bekleme de eklenince alana ilk giren çoğu işçi ve emekçi miting başlamadan alanı büyük ölçüde terk etti. Tertip komitesinin konuşmasının başladığı dakikalarda miting alanında birkaç yüz kişi kalması mitingin organizasyona yönelik alanda eleştirileri beraberinde getirdi.

Kocaeli

Kocaeli'de 1 Mayıs'ta Emek ve Demokrasi Platformu bileşenlerinin öncülüğünde yürüyüş ve miting düzenlendi, "Halk işe, ekmeğe, insanca bir yaşama olduğu kadar demokrasi ve adalet de aç" denildi. 1 Mayıs'a sendikaların, siyasi partilerin ve demokratik kitle örgütlerinin yanı sıra Kocaeli Üniversitesi öğrencileri de kendi pankartlarıyla katıldı. Yürüyüş boyunca "Sermayeye değil emekçiye bütçe", "Yaşasın 1 Mayıs, alanlardayız" ve "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganları atıldı.

Dünyadan 1 Mayıs...

Küba Devlet Başkanı ve Küba Komünist Partisi Merkez Komite Birinci Sekreteri Miguel Díaz-Canel, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs için bir çağrı yaptı. “Sosyalizm bayrağını yükseltmekten hiç vazgeçmedik,” diyen Díaz-Canel, 1 Mayıs’ı kitlesel şekilde kutlayan birkaç ülkeden biri olduklarını vurguladı. Fidel’in “Devrim birliktir, bağımsızlıktır, Küba için ve dünya için adalet düşlerimiz uğruna mücadele etmektir,” sözlerini hatırlatan Miguel Díaz-Canel, “1 Mayıs’ta Küba’nın istediği ve hak ettiği daha iyi bir dünya için yürüye- lim” çağrısı yaptı.

Güney Afrika Sendikalar Federasyonu (SAFTU) üyesi işçiler, Güney Afrika’nın Johannesburg kentinde 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü’nü anmak için protesto yürüyüşü düzenledi.

Arjantin’in başkenti Buenos Aires’te Genel İşçi Konfederasyonu (CGT) tarafından organize edilen yürüyüşe on binlerce kişi katıldı. Göstericiler, aşırı sağcı Devlet Başkanı Javier Milei’nin emek düşmanı kemer sıkma politikalarını protesto etti.

Filipinler’in başkenti Manila’da 1 Mayıs’ta işçiler meydanlara indi. Maaş zammı ve yerel işletmeler için daha sıkı koruma önlemleri talebiyle binlerce işçi, başkanlık sarayına yürümek istedi. Başkanlık sarayının çevresini barikatlarla kapatan polis, eylemcilere sert müdahalede bulundu.

Yunanistan’da 1 Mayıs genel grevi nedeniyle hayat dururken meydanlarda ücretsiz eğitim ve sağlık, ücretlerin artırılması, silahlanma ve savaş politikalarının durdurulması talep edildi. Tempe tren kazasındaki sorumluların bulunmasını talep eden halk, “Sizin kârınız bizim canımız” sloganları attı.

Sırbistan’da sendikalar, ülke tarihinde ilk kez 1 Mayıs’ta tren istasyonu faciasının ardından patlak veren ve 6 aydır süren öğrenci protestolarına katılma çağrısı yaptı. Öğrenciler ve ülkenin en büyük 5 sendikasına bağlı işçiler, başkent Belgrad’daki hükümet binası önünde toplandı. Sloga (Birlik) sendikasının lideri Zeljko Veselinovic, “Öğrenciler bizi birleştirdi. 20 yıllık sendikacılık hayatımda bu 5 sendika herhangi bir protestoda, hatta aynı oda da bulunup birlikte çalışmadı” dedi.

Finlandiya’da 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü çeşitli etkinliklerle kutlandı. Başkent Helsinki’de işçi sendikaları ve aktivistlerin organizasyonu ile yürüyüş düzenlendi. Muhalefet partilerinden Sol Parti ve SDP destekçileri, Filistin yanlıları ile birlikte yürüdü.

İsveç’in başkenti Stockholm’de, 1 Mayıs dolayısıyla düzenlenen Filistin’e destek gösterisinde, İsrail’in Gazze’ye saldırıları protesto edildi.

Arnavutluk Sendikalar Birliği ve Arnavutluk Çalışma Hakları Koalisyonu tarafından başkent Tiran’daki Rahibe Teresa Meydanı’nda program düzenlendi.

İtalya’nın Milan kentinde 1 Mayıs, düzenlenen yürüyüşle kutlandı. İtalya’nın önde gelen işçi sendikaları CGIL, CISL ve UIL, bu 1 Mayıs 2025’i “Güvenli iş için birlik” sloganıyla iş sağlığı ve güvenliği temasına adadı.

İspanya’nın başkenti Madrid’de 1 Mayıs, düzenlenen yürüyüşle kutlandı. Gran Via Caddesi’nde toplanan göstericiler, Plaza Espana meydanına kadar yürüdü. Yürüyüşte, Filistin’e destek için Filistin bayrakları da taşındı.

Avusturya’nın başkenti Viyana’da binlerce kişi Opera Binası önünde saat 11.00’de toplanmaya başladı. Bu yıl Filistin’e özgürlük talebiyle 1 Mayıs yürüyüşüne binlerce kişi katıldı.

Japonya’da, ülke halkının sevinç haykırışı olarak bilinen “Banzai!” diye bağırarak binlerce kişi, Tokyo’daki bir parkta toplandı ve geleneksel davulların çalınmasıyla sokaklarda yürüdü.

Portekiz’in başkenti Lizbon’da binlerce kişi, 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü kapsamında yürüyüş düzenledi. Katılımcılar, daha iyi çalışma koşulları ve yaşam standartları talebiyle sokaklara çıktı.

Tunus’ta 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü, hükümetin iş yasası reformlarına tepki gösteren sendikaların eleştirileri eşliğinde kutlandı.

Lugansk’ta 1 Mayıs gösterilerine çok sayıda kişi katıldı. Ramallah - Batı Şeria’da 1 Mayıs yürüyüşü yapıldı.

Kaynak: BirGün, ETHA, Evrensel, Sol Haber, BBC

İtalya

Lugansk

Ramallah

Irak

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Direnişin dünyası...

İtalya'da binlerce metal işçisi bu yıl üçüncü kez daha iyi ücret ve koşullar için Roma, Venedik, Trieste, Cenova ve diğer şehirlerde 8 saatlik grev gerçekleştirdiler.

İtalya genelinde öğrenciler ve öğretmenler, hükümetin eğitimdeki kesintilerini protesto etmek ve öğretmen maaşlarında iyileştirme talep etmek için sokağa çıktılar.

Almanya'nın Leipzig kentinde Deutsche Post'a ait olan DHL'de çalışan posta işçileri daha iyi ücret ve çalışma koşulları için 36 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. DPV-KOM iletişim işçileri sendikası üyeleri, yüzde 8 ücret artışı ve 13'üncü maaş talep ediyorlar.

Fransa'nın Orléans kentindeki La Poste posta işçileri artan iş yükü nedeniyle greve çıktılar.

Finlandiya'da yüzlerce kamu sektörü çalışanı yüzde 7,8 maaş artışı talebiyle üç günlük grev gerçekleştirdi. Ücretleri müzakere eden İşveren Olarak Hükümet Ofisi, ülkenin mali durumunun kötü olmasını gerekçe göstererek %6,3 teklif ediyor.

İspanya'nın Bask bölgesinde yaklaşık 20 bin öğretmen ücretlerin iyileştirilmesi ve iş yüklerinin azaltılması için 48 saatlik grev düzenledi.

İspanya'da Bridgestone lastik fabrikasında yüzlerce işçi, Basauri ve Puente San Miguel'de iki fabrikada işten çıkarılan 546 işçi için şehir merkezlerinde protesto eylemi gerçekleştirdi.

Belçika'da demiryolu işçileri, emeklilik "reformlarına", çalışma koşullarına, kesintilere ve hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı ulusal grev düzenlediler. ACOD, ACV, VSOA, OVS ve ASTB sendika üyeleri emeklilik yaşının artırılmasına ve görev saatle-

rindeki değişikliklere karşı çıkıyor.

Belçika'da Ryanair çalışanları, soykırımcı, işgalci, siyonist İsrail'e uçmaya zorlanmalarını protesto etmek amacıyla iş bıraktılar.

Yunanistan'da yüz binlerce işçi, kemer sıkma politikalarına karşı ülke genelinde 24 saatlik genel grev gerçekleştirdi. Kitlesele protestolara öğrenciler, işsizler, emekliler ve öğrenciler de katıldı. Eylemciler, yaşam maliyeti krizine çözüm için uygun fiyatlı konut, asgari ücretlerin artırılması ve toplu sözleşme hakkı gibi birçok talepte bulundu.

Bulgaristan'ın başkenti Sofya'da toplu taşıma işçileri ücret artışı talebiyle iş bıraktılar. İşçiler şehir merkezindeki ana yolları kapattı, Maliye Bakanlığı ve belediye binasının önünde protesto eylemi gerçekleştirdiler. Eyleme Varna, Plovdiv ve Ruse şehirlerinden de işçiler katıldı.

Lübnan'daki öğretmenler, devam eden ekonomik sıkıntıları nedeniyle grev düzenlediler. Öğretmenler teşvikler dahil aylık 330 dolar maaş alıyorlar.

İran'da protestolar devam ediyor. İsfahan'da çiftçiler mahsullerini sulamak için Zayandeh Rud nehrinden su erişimi talep ederek protesto eylemi gerçekleştirdiler. Emekliler, emeklilik maaşlarının yetersizliği ve hükümetin yolsuzluğuna karşı Reşt şehrinde eylem gerçekleştirdiler. | Ahvaz, Bijar, Marivan ve Rasht gibi birçok şehirde İran Telekomünikasyon Şirketi emeklileri protestolar düzenlediler. | Sosyal güvenlik emeklileri, maaşlarının artırılması ve temel hizmetlere erişim için Ahvaz, Kermanşah ve Şuş şehirlerinde toplandılar. | Çelik endüstrisi emeklileri, maaşlarının artan yaşam maliyetlerine yetmediği gerekçesi ve geciken ödemeleri se-

bebiyle Mazandaran eyaletindeki Sari ve diğer şehirlerin yanı sıra İsfahan ve Qaemahahr şehirlerinde eylem yaptılar. | Tahran'da metro çalışanları, ücret gecikmeleri ve kötü yönetimi protesto etmek için belediye ofislerinin önünde eylem düzenlediler.

Irak'ta öğretmenler ve kamu sektörü çalışanları maaşları ve çalışma koşulları nedeniyle iş bıraktı, Bağdat, Kerbela, Divaniye ve Necef'te okullar tatil edildi.

Irak'ta yaklaşık 5 bin işçi Basra kentinde Southern State Company for Fertilisers gübre fabrikasının özelleştirilmesi planlarına karşı protesto eylemi düzenledi. Şirket şu anda Sanayi ve Mineraller Bakanlığının yetki alanında.

Güney Afrika'nın Johannesburg kentindeki atık toplama işçileri ve KwaZulu-Natal kentindeki temizlik işçileri kötü çalışma koşullarını protesto etmek için 48 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Güney Afrika'nın devlet limanları ve yük treni şirketi Transnet'te çalışan Birleşik Ulusal Ulaştırma Birliği (Untu) üyesi işçilerin, yüzde 10 zam talebine karşılık şirket yüzde 6 teklif ediyor. İşçilerin greve gitmesi durumunda kömür, demir ve tarım ürünlerinin nakliyesi durma noktasına gelecek.

Nijerya'nın Abuja kentinde öğretmenler yeni asgari ücrete uygun zam yapılmaması nedeniyle mart sonunda başladıkları iş bırakma eylemine devam ediyor. Öğretmenler zam alana kadar işe geri dönmeyi reddediyorlar.

Liberya'da öğrenciler, öğretmen maaşlarının gecikmesi sebebiyle başkent Monrovia'da trafiği aksatan bir protesto eylemi gerçekleştirdiler.

Brezilya'nın Santa Catarina eyaletinin güneyindeki Lages şehrinde yaklaşık üç bin belediye işçisi 2020'den beri zam alamadıkları için greve çıktı, kent merkezinde miting düzenledi. Lages belediyesi işçileri yüzde 12'lik bir ücret artışı talep ediyorlar.

Güney Sudan'ın Tambura kentinde sağlık çalışanları aylardır maaş alamamaları sebebiyle greve çıktılar. İlçe Sağlık Müdürü, UNICEF ve diğer kuruluşlardan teşviklerin ödenmemesi sebebiyle maaş ödemelerinin geciktiğini açıkladı.

Kanarya Adaları genelinde 80 bini aşkın otel, yemek ve konaklama sektörü çalışanı daha fazla ücret için greve çıktı, protesto eylemi düzenledi ve tatilcilere İngilizce bildiriler dağıtıldı.

Arjantin'de Ulusal Gümrük Ajansında çalışan işçiler, ücret artış talebiyle 48 saatlik oturma eylemi gerçekleştirdiler. Oturma eylemi Arjantin'deki limanları ve diğer gümrük noktalarını etkiledi.

Şili'de binlerce işçi asgari ücretin 535 dolardan 760 dolara çıkarılması talebi ve Boric yönetimine karşı Santiago ve diğer şehirlerde miting düzenledi.

Panama'da öğretmenler, Jose Raul Murino hükümetinin emeklilik yaşını 3 yıl artıran ve emeklilik sistemini fonlar tarafından yönetilen bireysel yatırım hesaplarına dönüştüren yeni "sosyal güvenlik" yasasına karşı 48 saatlik greve çıktılar.

Peru'nun Lima kentinde otobüs şoförleri ve diğer ulaşım işçileri, mafyalar tarafından öldürülen iş arkadaşları için iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. El País gazetesinde göre 460 şirkete ait 20 bin otobüs o gün çalışmadı. Bu iş bırakma eylemi son yedi ayda beşinci iş bırakma eylemiydi. İşçiler, Dina Boluarte yönetiminden güvenliklerini sağlamasını talep ediyorlar.

Bolivya'nın La Paz kentinde madenciler şehir merkezindeki sokakları kapatarak protesto eylemi gerçekleştirdiler. Madenciler, Arce yönetimine 19 talepten oluşan bir liste sundu. Arce hükümeti madencilerle müzakere etmeyi kabul etti.

Kaynaklar: AA, Direniştayız, Evrensel, Reuters, Sol Haber, Sputnik, WWS

İklim Kanunu değil “Yıkım Kanunu” teklifi geri çekildi

İklim krizine karşı gerçek bir mücadele aracı olmaktan çok, sermayenin çıkarlarını gözetken ve doğayı metalaştıran bir “yeşil boyama” örneği olan ve ilk 4 maddesi kabul edilen İklim Kanunu teklifi, ekoloji örgütlerinin yoğun itirazları nedeniyle geri çekildi. Teklif komisyonda yeniden değerlendirilecek.

Ekoloji Birliği ve İklim Adaleti Koalisyonu öncülüğünde bir araya gelen 100’den fazla ekoloji, kadın ve demokratik kitle örgütü İklim Kanunu’nun doğayı korumaktan çok ticari çıkarları gözettiğini belirtirken, halkın katılımı olmadan hazırlanan bu teklifin iklim adaletini hiçe saydığını ve çevresel sorunlara çözüm sunmadığını vurgulamıştı. Kurumlar teklifin geri çekilerek toplumun, doğanın ve iklimin yararını gözetken bir İklim Kanunu’nun hazırlanmasını talep etmişti.

Madencilerin sponsor olduğu Su Zirvesi protesto edildi

Çanakkale’de düzenlenen ve su varlıklarının korunmasını amaçlayan Su Zirvesi, vahşi madencilikle anılan şirketlerin sponsorluğu nedeniyle tepkiyle karşılandı. Kazdağları ve Biga Yarımadası’nda yoğun su kullanımıyla bilinen TÜMAD, TÜPRAG ve OREKS şirketlerinin zirveye sponsor olması kentte tartışmaları alevlendirdi.

Kazdağları Doğal ve Kültürel Varlıkları Koruma Derneği Başkanı Süheyla Doğan, Çanakkale’de altın madencilerinin sponsorluğunda yapılan Su Zirvesi’ni protesto etti, salondan dışarı atıldı.

Samandağ’da “Büyük Mağaracık Buluşması”: Binlerce kişi topraksızlaştırılıyor

Samandağ’a bağlı Mağaracık Mahallesi’nde acele kamulaştırma kararına karşı El Koymalara Karşı Direniş Platformu’nun çağrısıyla eylem yapıldı. TOKİ konutları için belirlenen alanda yüzlerce zeytin ve narenciye ağacının kesilmesine tepki gösteren mahalleli, “Fidanını al, gel! Direnişi büyütelim!” talebiyle “Büyük Mağaracık Buluşması” gerçekleştirdi.

Özellikle 6 Şubat 2023 depremlerinin ardından, bölgedeki birçok yerleşim alanında “rezerv alan” ilanları, el koymalar ve zorla kamulaştırmalar hız kazandı. Bu süreçte pek çok köyde halkın rızası olmadan yapılan projelere karşı tepkiler de yükseliyor.

Geçtiğimiz günlerde Mağaracık’ta güvenlik güçleri himayesinde bölgeye gelen ekipler iş makineleriyle, kepçelerle girerek ağaçları sökmüştü. Bölge halkı ise arazi-

lerini terk etmeyerek acele kamulaştırma kararına ve talan girişimine karşı direnmişti.

Yapılan eylemde konuşan mahalleli, “Bu proje çizilirken 1500 dönüm üzerine diye biliniyor. Ama bunun binlerce kişi topraksızlaştırılıyor. Ayağını toprağa basacak yer kalmıyor. Bu nasıl bir sistem, bu nasıl bir düzen. Bu projeyi çizenler halkımıza sadece zarar verecektir. Halkımızın vicdanında bu projeye izin verenler de yargılanacak,” diyerek mücadele vurgusu yaptı.

Reşit Kibar’ı katleden kişi kasten öldürmeden yargılanacak

Artvin’in Borçka ilçesinde “mesire alanı” adı altında yapılmak istenen ağaç kesimine karşı nöbet tutan köylülerden Reşit Kibar’ın 3 Eylül 2024 tarihinde katledilmesinin üzerinden 7 ay geçtikten sonra sanık hakkında iddianame hazırlandı.

Kibar’ı katleden tutuklu sanık Muhammet Ustabas hakkında yürütülen soruşturma tamamlandı ve “Kasten öldürme” suçundan iddianame hazırlandı.

Davanın ilk duruşması Artvin Adliyesinde görüldü. Mahkeme heyeti, duruşmanın daha büyük bir salonda yapılması için duruşmayı 30 Mayıs 2025’e bıraktı.

Dava avukatı ve Halkevleri Hukuk Sekreteri Haktan Özkan, adliye çıkışında şöyle dedi:

“Bu kararı aldırın salonu, koridorları ve adliye önünü dolduran sizleriniz. Teşekkür ediyorum. 30 Mayıs’ta o daha büyük salonu da doldurmak zorundayız. Bu iki sanığın yargılandığı bir dava değil, tüm Doğu Karadeniz’in çevre ve yaşam mücadelesidir. Bu yargılamanın sonunda sadece bu sanıkların değil, arkalarındaki suç şebekesinin de ceza almasını sağlayacağız.”

Alpagut-Atalan madeni projesinin ÇED süreci durduruldu

Eskişehir Doğa ve Yaşam Platformu Esiyanürlü altın madeni projesinde ÇED sürecinin durdurulması kararını açıklamak üzere Kanatlı AVM önünde basın açıklaması düzenledi. Platform adına konuşan Eskişehir Tabip Odasından Akif Aladağ; “Hem bakanlık önünde hem de toplantının yapıldığı salonda doğamızı ve yaşam alanlarımızı, şehrimize, doğamıza, geleceğimize sahip çıkmanın sorumluluğuyla çok etkili ve güçlü bir şekilde savunduk. Yapılan toplantı sonucunda ilgili projenin ÇED sürecinin durdurulması kararı verildi. Eksik ve hatalarla dolu ÇED dosyası revize edilmek üzere firmaya iade edildi. Beklerdik ki proje toptan iptal edilsin ama bu topraklarda hiçbir zaferin çokta kolay kazanılmadığını bilecek deneyime sahip bir halkız. Verilen bu karar bizler için bu süreçte zaferin ilk adımıdır,” diyerek mücadeleye devam edeceklerini kaydetti.

Torbalı halkı kireçtaşı ocağına izin vermedi

Torbalı yakınlarında ki Metropolis Antik Kentine 1,5 km uzaklıkta Kimtaş şirketi tarafından işletilmek istenen kireçtaşı ocağı projesi halkın kararlı tepkisi sonrası Bakanlık tarafından iptal edildi.

Koza’ya “ÇED gerekli değil” kararı

Balıkesir Karesi’de Koza Altın İşletmelerinin altın madeni için “ÇED gerekli değil” kararı verilirken, 26 Mart’ta da aynı şirketin Artvin Yusufeli’deki altın-demir madeni için de aynı karar verildi.

Sırrı Süreyya Önder'i on binler yıldızlara uğurladı: Mücadelemizde yaşayacak

Yaşamının son anlarına kadar halkların özgürlük ve onurlu bir barış mücadelesine emeğini, yüreğini koyan, işçilerin, öğrencilerin, kent savunucularının, toplumsal direnişin tüm renklerine kendini katan Sırrı Süreyya'yı on binler Taksim AKM'den başlayan bir yürüyüşle uğurladı.

Sırrı Süreyya Önder için ilk olarak Taksim AKM'de bir tören düzenlendi. Kaldıraç Hareketi de törene katılırken, Sırrı Süreyya Önder'in kızı Ceren Önder Kandemir, burada okuduğu mektubunda "Barışı görmek istiyordun. Çocukların yetim kalması kalbini parçalıyordu. Sütten ağzın hiç yanımıyordu. Barış mıydı bilmiyorum; hastane koridorlarında sınıfsız, bayraksız, hüznü, umutlu kalabalıkta barışa benzer bir şey gördüm," dedi.

Sırrı Süreyya Önder'e ilişkin mesaj paylaşan Selahattin Demirtaş, "Bir tane mezarın yok ki, on milyonların kalbine gömüleceksin," dedi.

DEM Parti Eş Genel Başkanı Tülay Hatimoğulları "Sen sadece bir yazar, sanatçı ve siyasetçi değilsin. Milyonlar seni kendi hikâyesi olarak

gördü," dedi. Yaşar Kemal'in dizeleriyle Sırrı Süreyya Önder'e veda eden DEM Parti Eş Genel Başkanı Tuncer Bakırhan, "Sana söz Fırat suyu Marmara'ya akacak. Sana söz barış kazanacak. O güzel yüreğini özleyeceğiz," dedi. Barış Annesi Rewşan Döner, "Tüm halkımızın ve ailesinin başı sağolsun. Sayın Önder'in derdi büyüktü. Biz Barış Anneleri olarak çok ağır acılar çektik. Barış ve adalet istedik. Kimse çocuklarını toprağa gömmesin istedik. Emeğini boşa çıkaramayacağız. Sana söz veriyoruz barışın elçisi, Mayıs'ın şehidi, bu ülkeye demokrasi getireceğiz. Barışın bayrağını biz anneler taşıyacağız" dedi. Daha sonra İmralı Heyeti üyesi Pervin Buldan konuştu. Pervin Buldan "18 gün boyunca hastanede yoğun bakım katında yaralı yüreğinle yattın. Her kimliği, her inancı bir araya getirdin.

Gözün arkanda kalmasın, toplumsal barış sağlandı. Ama şimdi sıra büyük barışta. Büyük barış bu ülkeye gelecek. Sen hep bunun hayallerini kurdun. Benim üzerime o kadar büyük bir yük yükledin ki bu yükü bütün halklarla birlikte götüreceğiz. Barışı mutlaka getireceğiz" diye konuştu.

AKM'deki törenin ardından Taksim'den Levent'e yüründü. Yürüyüşün ön sıralarında Barış Anneleri yer aldı.

Kitlese yürüyüş ve zılgıtlar eşliğinde sevenlerinin omzunda Zincirlikuyu'ya taşınan Önder'in naaşı, yine binlerce kişi tarafından "Barışın elçisi ölümsüzdür" sloganlarıyla karşılandı.

Sırrı Süreyya Önder'in vasiyeti üzerine cenaze namazını İhsan Eliaçık kıldırdı. Cenaze namazının kılınmasının ardından kitle, defin işlemi için Zincirlikuyu Mezarlığı'na doğru yola çıktı.

Ailesinin isteği üzerine İstanbul'a defnedilen Önder'in mezarına çiçekler bırakıldı.

Hayaller ve gerçekler

Hakkı Taşdemir

Balık hafızalıdır üzerinde yaşamakta olduğumuz coğrafyanın insanları.

Etnik aidiyetlerinden bağımsız tüm bu coğrafya insanları için geçerlidir yukarıdaki savım.

Savım dediğime bakmayın gerçeklik bu. Bu nedenle çok çabuk kandırılır insanlarımız. Özellikle de yalan söylemeyi meslek edinmiş politikacılar tarafından.

Mâlum, yaşadığımız ülkede mebzul miktarda bulunmakta bu tür politikacılar. Bunlardan biri de cumhurbaşkanlığı makamında oturmakta. Geçenlerde başkanı olduğu siyasi partinin grup toplantısında ilginç bir cümle sarf etti:

"15 yıl önce '2023 Vizyonu' dedik ve bu hedefe ulaştık. Şimdi de 2053 diyoruz."

Büyük alkış alan bu sözler derhal sosyal medyaya servis edildi ve yayınlandığı mecralarda çok sayıda insana ulaştı.

Bahse konu cümleden haberim olup da bu sözlerin binlerce beğeni aldığı görünce nasıl balık hafızalı bir topluma yaşadığımız gerçeği ile bir kez daha yüz yüze geldim. Bu yazının ilham kaynağı oldu o çirkin politikacının sözleri. "Bakalım," de-

dim "ne imiş bu 2023 Vizyonu?"

Bilgiye ulaşmak zor değil günümüzde, biraz çalışınca eriştim 2010 yılında ilan edilen 2023 yılı hedeflerine. Bakalım nelermiş:

GSYH 2 trilyon \$.

Kişi başına milli gelir 25.000 \$.

İhracat 500 milyar \$.

Enflasyon tek haneli olacak.

Dünyanın en büyük 10 ekonomisinden biri olacağız.

Şimdi gelelim gerçeklere:

GSYH 1,12 trilyon \$ hedeften sapma %44 olumsuz sapma.

Kişi başına milli gelir 13.110 \$ hedeften sapma %47,5 olumsuz sapma.

İhracat 256 milyar \$ hedeften sapma %49 olumsuz sapma.

Enflasyon tek haneli imiş varsayalım %9 hedeflenmiş TÜİK enflasyonu %64 idi 2023 yılında (o da TÜİK enflasyonu). Sapma %711, olumsuz sapma elbette.

Dünyanın en büyük 10 ekonomisinden biri olmak da ulaşamaz bir hayal oldu. 19. sırada idi

Türkiye (IMF verisi). Burada da büyük bir olumsuz sapma var ama bu sapmayı yüzde olarak ifade edebilecek bir hesaplama yöntemi yok.

Yukarıdaki tabloya baktığımızda tam bir başarısızlık hâli görmekteyiz. Bu kadar büyük sapmalar hedefler ciddi bir çalışma sonucu belirlenmemiş ve rastgele ortaya atılmışsa yönetimde ciddiyetsizlik olduğunun göstergesidir. Yok bir planlama ve hesaplamanın sonucu olarak belirlenmiş ise hedefler o zaman da planlama ve hesaplamada ciddi bir hatayı gösterir.

Her iki durumda da ortada çok önemli bir başarısızlık var demektir. Normal şartlarda bu başarısızlığın sahipleri işgal ettikleri koltukları terk edip gitmelidirler.

Ancak burada tersi oldu.

Bu sapmalara rağmen adam çıkıp "hedefe ulaştık" diye övünüyor, daha da vahimi bu övünme sonrasında eleştiri yerine alkış alıyor.

Sanırım böylesi ancak bizim coğrafyamızda yaşanır.

Yazık!

Aile politikalarıyla derinleştirilen çifte emek sömürüsüne karşı kamusal taleplerimizi örgütlemek

Süreyya Kora

Kadınların kapitalist sistem içinde maruz kaldığı çifte emek sömürüsü, yalnızca daha düşük ücretlerle işgücüne katılmalarından değil, aynı zamanda ev içinde sürdürdükleri ücretsiz yeniden üretim faaliyetlerinden kaynaklanır. Kadınlar bir yandan işyerinde çalışırken, öte yandan çocuk, yaşlı, hasta ve erkek bakımına dair ev içi işleri karşılıksız olarak yerine getirir. Bu sömürü, sadece bir toplumsal cinsiyet eşitsizliği değil, aynı zamanda sınıf ilişkilerinin cinsiyetli tezahürüdür. Kapitalizmin devamlılığı, bu ücretsiz emeğe sistemli biçimde bağımlıdır.

Bu düzene ideolojik zemin sağlayan temel yapı ise aile kurumudur. Aile, kapitalizm açısından hem yeniden üretimin hem de ideolojik denetimin aracıdır. Kadının bakım emeği burada görünmezleştirilir, “doğal” ve “sevgiye dayalı bir sorumluluk” gibi sunulur kadınlar dayatılır. Toplumsal cinsiyet rolleri, kadının “fedakâr eş, şefkatli anne, sessiz hizmetkâr” olarak şekillenmesini dayatır. Böylece kadın emeği yalnızca işyerlerinde değil, evin içinde de sömürülür. Bugün “aile yılı” ilan ederek, hem ekonomik krizin yükünü en küçük ekonomik birim olan aile kurumunun güçlendirilmesiyle aşmaya çalışan hem de son yıllarda yükselen kadın hareketinin ve kazanımlarının etkisinden kadınları çıkarıp, geleneksel aile rollerine döndürmeye çalışan politikalar bunun bir sonucudur. “Aile yılı” politikası açıkça kadınların çifte emek sömürüsünü artırmayı hedeflemektedir. Hem kadınlar hem LGBTİ+ bireylere karşı artan saldırılar bu çabanın sonucudur. Dolayısıyla bugün bize dayatılan aile politikalarına karşı mücadele etmek, aynı zamanda çifte emek sömürüsüne karşı yürütülecek bir mücadeledir.

Kadınlar, özgürleşebilmek için bu çifte sömürüye karşı çifte mücadele vermek zorundadır: Hem kapitalist üretim ilişkilerine hem de erkek egemen toplumun baskılarına, toplumsal cinsiyet rollerine karşı. Engels’in vurguladığı gibi “Kadın, özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla köleleştirildi; özgürleşmesi, ancak mülkiyet ilişkilerinin dönüşümüyle mümkündür.” Kadının özgürleşmesi, sadece

üretimde daha çok yer almasıyla değil, yeniden üretim yükünün toplumsallaştırılmasıyla mümkündür.

Bu konuda tarihte ve günümüzde gelişmiş örnekler bizlere yol gösteriyor. 1917 Ekim Devrimi’nin ardından Sovyetler Birliği’nde geliştirilen ilk uygulamalar, ev içi emeği kamusal-laştırmayı amaçlamıştır. Ortak kreşler, çamaşırhaneler, yemekhaneler ve bakım evleri kadının ev işine bağımlılığını azaltmayı hedeflemiştir. Aleksandra Kollontay, bu kurumların yalnızca birer hizmet değil, kadın özgürlüğünün maddi zemini olduğunu vurgulamış ve “toplumun kadına yüklediği özel görevleri ortadan kaldırmadan gerçek bir eşitlik kurulamaz” demiştir.

Benzer bir şekilde Küba’da devrim sonrası kurulan Federación de Mujeres Cubanas (Küba Kadınlar Federasyonu), kadının üretime eşit katılımı için bakım yükünün toplumsallaşmasını savunmuştur. Kreşler, doğum sonrası ücretli izinler, mahalle temelli bakım merkezleri ve kamusal sağlık ağı ile ev içi emeğin toplumsallaşması yönünde önemli adımlar atılmıştır. Bu kazanımlar, kadının üretimden dışlanmadan, yaşamın tüm alanlarında özneleşmesini de olanaklı kılmıştır.

Sadece sosyalist yönetimler altında değil, kapitalist ülkelerdeki yerel özyönetim girişimlerinde de ev içi emeğin toplumsallaştırılması yönünde önemli pratikler gelişmiştir. Örneğin, Arjantin’deki Villa 31 gibi gecekondu mahallelerinde kadınların öncülüğünde kurulan dayanışma mutfakları (comedores populares) yalnızca yoksul halkın beslenme ihtiyacını karşılamaz; aynı zamanda bakım emeğini kolektifleştirir. Bu mutfaklar, kadınların tek başlarına yemek yapma yükünü azaltır, ortak çocuk bakım alanlarıyla birlikte işler ve mahalle komiteleriyle özyönetim mekanizmalarına entegre edilir.

Benzer şekilde, İspanya’nın Barselona kentinde

Öfkeli Hareketi (15M hareketi) sonrasında gelişen komünal yapılar içinde, feminist kolektifler aracılığıyla ev içi işlerin paylaşımına ve bakım emeğinin örgütlenmesine yönelik örnekler ortaya çıkmıştır. ABD’de ise bazı feminist kooperatifler ve queer komüniteler, ev işlerini kolektifleştiren “komünal ev” girişimleri kurmuştur. 1970’lerde başlayan ama bugün farklı biçimlerde sürdürülen bu uygulamalar,

özellikle LGBTQ+ bireyler ve yoksul kadınlar açısından aile kurumuna bağımlılığı azaltan alanlar yaratmıştır. Kolektif yemek yapımı, ortak çocuk bakımı ve paylaşımlı yaşam biçimleri, hem ekonomik krizlere karşı bir savunma hem de toplumsal cinsiyet rollerine karşı bir direnç pratiğidir.

Yine Brezilya’daki Topraksız İşçiler Hareketi (MST) içinde yer alan kadınlar, tarım kooperatiflerinde yalnızca üretimi değil, bakım emeğini de kolektifleştirmenin yollarını geliştirmiştir. Kreşlerin ortak biçimde örgütlenmesi, kadınların üretim alanına katılımını artırırken, aynı zamanda ev içi sorumlulukların erkeklerle ve toplulukla paylaşılmasını sağlar. Uruguay’da son yıllarda geliştirilen ulusal bakım sistemi bu yönde umut verici güncel bir örnektir. Yaşlı, çocuk ve hasta bakımının kamusal sorumluluk olarak tanınması, bakım hizmetlerinin devlet tarafından düzenlenmesi ve ev işçilerinin sigortalı hale getirilmesi gibi uygulamalar, kadınların hem iş gücü piyasasındaki konumlarını güçlendirmiş hem de ev içi emek yükünü azaltmıştır.

Bu tür örnekler, bakım emeğinin toplumsallaşmasının yalnızca bir sosyal politika hedefi değil, aynı zamanda devrimci bir dönüşüm stratejisi olduğunu göstermektedir. Çünkü çifte sömürü yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda ideolojik bir tahakküm biçimidir.

Dolayısıyla, aile politikalarıyla saldırıların gidecek yoğunlaşan bir biçimde kadınları yeniden ev içi rollerine hapsedmeye çalıştığı bu dönemde, bu deneyimlere bakmak ve benzer deneyimleri örgütlemek, bunun için tüm olanakları kullanmak, yerel yönetimlerden bu hizmetleri talep etmek ve bu yönde

baskı yapmak, çamaşırhanelerin, kreşlerin, bakım merkezlerinin kamusal ve ücretsiz olması gibi taleplerle ev içi emeğin kamusallaştırılması ve aile kurumunun deşifre edilmesi yönünde mücadeleyi büyütmek önemlidir. Kadınlar olarak, hem eve hapsedilmeye hem de çifte emek sömürüsünün derinleşmesine karşı, hem toplumsal cinsiyet eşitliğini hem de emeğimizin özgürleşmesini savunarak, hem kendimiz hem de toplumun geneline yönelik dönüşüm taleplerimizi güçlü bir şekilde yükseltmeliyiz.

Gerilla, başkan: Jose Mujica hayatını kaybetti

*“Aynı yalınlıkla ölmek isterim
Kırda bir çiçek gibi, sakın, gösterişsiz.”
José Martí*

Bir dönem Marksist bir gerilla olarak mücadele veren, sade yaşam tarzı ve felsefesiyle dünya çapında ilgi gören Uruguay’ın eski devlet başkanı José Mujica 89 yaşında hayatını kaybetti.

Uruguay’ın solcu Devlet Başkanı Yamandu Orsi, Mujica’nın ölümünü duyurdu. Orsi, uzun yıllar siyasi yoldaşlık yaptığı Mujica için, “Bize verdiğiniz her şey için teşekkür ederiz,” dedi.

Mujica’ya geçen yıl yemek borusu kanseri teşhisi konmuştu. Radyoterapiyle tümörün büyük kısmı yok edildi ancak bağışıklık sistemi hastalığı iyileşme sürecini zorlaştırdı. Ocak ayında doktorları kanserin karaciğere de yayıldığını duyurdu. Mujica da; “Döngüm sona erdi. Samimiyetle söylemem gerekirse ölüyorum. Ve bir savaşçının dinlenmeye hakkı vardır,” diyerek tedaviyi bıraktı.

Köpeğinin yanına gömülmek istemişti

Onun vasiyeti de hazırdu. Bir bacağı olmayan köpeği Manuela, onun sadık dostuydu. Mujica, ölümünden sonra çiftlikteki sekoya ağacının altına, Manuela’nın yanına gömülmek istediğini belirtti.

“Ben toprağın altına döneceğim. Ama insan bir kökün dibine gömülmeli ki bir ağacı beslesin...”

Bir gerilladan başkana

1960’larda Tupamarolar yani Ulusal Kurtuluş Hareketi (MLN-T) adlı silahlı sol örgütün lideri olarak şehir gerillası mücadelesi yürüten Mujica, diktatörlüğe karşı verdiği silahlı mücadele, toplumsal eşitsizliğe karşı örgütlediği eylemler ve tarihe geçen cezaevi kaçışıyla, Latin Amerika gerilla hareketlerinin sembol isimlerinden biri hâline geldi.

Hatta 1971’de Punta Carretas Cezaevi’nden 106 siyasi mahkûmla dışarıdan kazılan gizli bir tünelle kaçması tarihe geçti. Operasyonun planı aylarca hazırlandı. Hapishanenin tam karşısında gizlice kirala- nan bir evin bodrumundan başlatılan tünel, yeraltında 40 metreden fazla ilerleyerek cezaevinin çamaşırvhanesine ulaştı. Mahkûmlar gece boyunca tek tek tünelden dışarı çıktı. Sabah gardiyanlar hücreleri kontrol ettiğinde, içeride 100’den fazla tutuklu yoktu.

Ancak devletin sert karşılığı ve 1973-1985 arası süren askeri diktatörlük, onu yaklaşık 15 yıl hapse gönderdi. Bu sürenin 10 yılını hücre hapsinde geçirdi.

Darbe sonrası Uruguay ordusu, sekiz gerillayla birlikte Mujica’yı “rehine” kapsamına almıştı. Ordu gerillaların saldırılarını sürdürmeleri halinde bu dokuz kişinin öldürüleceğini açıklamıştı.

Hapishanede geçirdiği zaman, “A Twelve Year Night” (12 Yıllık Gece, 2018) adlı filme de konu oldu.

“Saraysız” başkan

1985’te demokrasinin geri gelmesiyle afla serbest kaldı. Geniş Cephe adlı sol koalisyonu katıldı. 2005’te tarım bakanı oldu, 2009’da

ise oyların yüzde 52’sini alarak Uruguay’ın 40’ıncı devlet başkanı seçildi.

Eşi Lucia Topolansky de eski bir gerilla ve politikacıydı. Mujica’yla 2005’te evlendiler ve hiç çocukları olmadı. Ölümünden önceki günlerde yerel bir radyoya konuşan Topolansky, “40 yılı aşkın süredir birlikteyiz. Sonuna kadar da yanında olacağım,” dedi.

2010-2015 arasında devlet başkanı olarak görev yapan Mujica, “Pepe” lakabıyla tanınırken Uruguay’ı bölgenin en demokratik ve özgürlükçü ülkelerinden biri haline getirdi.

Geleneksel başkanlık şatafatını reddeden Mujica, eski bir 1987 model mavi Vosvos kullanıyor, örgü hırka ve sandalet giyiyor, Montevideo dışında bir çiftlik evinde krizantem çiçekleri yetiştiriyordu.

2023 Ekimi’nde Associated Press’e (AP) verdiği röportajda; “Hayatın trajedisi bu; bir yandan muhteşem ama sonunda bitiyor. Cennet burada. Cehennem de,” diyordu.

Mujica’nın hayatını anlattığı “Saraysız Başkan” isimli kitap 2015 yılında Türkçeye çevrilmişti. O sene Türkiye’ye gelen Mujica büyük ilgiyle karşılanmıştı.

Üç günlük yas ve Latin Amerika’dan saygı duruşu

Uruguay’da üç günlük ulusal yas ilan edilirken, dünya liderlerinden ve sıradan insanlardan taziye mesajları geldi.

Latin Amerika solunun sembol isimlerinden biri olan Mujica için Kolombiya Devlet Başkanı Gustavo Petro onu “büyük bir devrimci” olarak andı. Bolivya’nın eski lideri Evo Morales, “Ben ve bütün Latin Amerika yas içindeyiz,” dedi. Şili Devlet Başkanı Gabriel Boric ise şu sözlerle veda etti: “Eğer bize bir şey bıraktıysan, o da umuttur. İşlerin daha iyi yapılabileceğine olan sarsılmaz inançtır,” yorumunu yaptı.

Dünyayı büyüleyen devrimci bir başkan

Başkanlık döneminde Montevideo barlarında sade yemekler yedi, sokakta broşür dağıttı, kadın düşmanlığına karşı kampanyalar yürüttü. Mütevazılığıyla bir halk kahramanına dönüştü.

Lüks başkanlık konutunu neden reddettiği sorulunca, Associated Press’e şunları söylemişti: “Beni yoksul gibi gösterdiler ama asıl yoksullar onlar... Dört katlı bir sarayda sadece çay içmek için yaşamak zorundaysan, bu yoksulluktur.”

Döneminde ülke ekonomisi büyüdü, maaşlar arttı, yoksulluk azaldı. Tüketim kültürüne karşı konuşmalarıyla Uruguaylıları sadeliğe çağırdı. 2024 başkanlık seçimlerinde seçilen Yamandu Orsi de onun mirasını devam ettiren isimdi.

Görevini yüzde 60 gibi yüksek bir halk desteğiyle tamamladı. Anayasa gereği arka arkaya ikinci kez aday olamadı ama senatör olarak siyasette ve uluslararası alanda etkisini sürdürdü.

Ancak hayatının sonuna kadar onu tanımlayan özellik yine alçakgönüllülüğüydü.

Anısına saygıyla...

Dünyayı istiyoruz, kırıntılarını değil!

“Sınıf mücadelesini tekrardan aşılamalıyız... Arkadaşları örgütlememiz gerekiyor”

İzmir’de, Çiğli Belediyesi şirketi ÇİBEL’de çalışan DİSK/Genel-İş Sendikasına üye işçiler, toplu sözleşmede kendilerine dayatılan yüzde 31’lik zam dayatmasına karşı 17 Nisan’da greve çıktılar. İşçiler, grevlerinin 4’üncü gününde, belediye yönetiminin revize ettiği yüzde 33,70’lik zam teklifine Genel-İş Genel Merkezinin imza attığını öğrendi. İradelerini hiçe sayarak kendilerinden habersiz imzalanan sözleşmeye büyük tepki gösteren işçiler eylemlerini sürdürdü, sözleşmeye yeni maddeler ekletti.

Grev süresince işçilerle dayanışma içinde olan İşçi Birlikleri Sendikası (İŞÇİ-SEN), belediye işçilerinden Serkan Ayhan ile grev süreci üzerine yaptığı söyleşiyi gazetemize gönderdi; okurlarımızla paylaşıyoruz.

Merhabalar, Çiğli Belediyesinde grev süreci yaşadınız. Bu süreç nasıl gelişti?

Öncelikle merhaba, ben Çiğli Belediyesinde çalışan ÇİBEL emekçisiyim. Daha önce üç yıllık sözleşme dayattılar bize. Tabii o sözleşmede de satıldık. Üç yıla mahkûm olduk. Enflasyon altında çok ezildik. Çok düşük maaşlara çalıştık.

Sonraki sözleşme süreci 2024 yılı Kasım ayında başladı. Süreç çok iyi geçmedi, anlaşamadılar. Evet, işçilere sordular, danıştılar, bizim fikirlerimizi aldılar. Aldılar ama bizim söylediklerimizin hiçbirini yapmadılar.

Normalde en düşük ücret 1.410 lira diye nitelendirdiler. Aslında öncesinde 1.550 lira civarında düşünmüşlerdi. Bunu kendi aralarında konuştular; 1.410’da karar kıldılar. Masaya öyle oturuldu. Pazarlıkta, onlar 3 aşağı 5 yukarı bir şeyler vermeye çalıştılar.

En son işte grev sürecimiz çok güzel geçti aslında. Çok umutluyduk, kazanacağız diye düşündük. Öyle olmadı; her zamanki gibi sendika genel merkez ve SODEMSEN işbirliğiyle tabi CHP de en büyük faktör- onların ortak kararıyla satıldık. Her zamanki gibi gece imza atıldı.

Gelinen ortamda %35’i kabul etmek zorunda kaldık. Çünkü imzalar atıldı. Elimizden başka hiçbir şey gelmiyordu. İşçiyi yıldırılar, korkuttular. İşte yevmiyeler kesildi. O grev sürecindeki 4 -5 gündük yevmiyemiz kesildi. Yani şu an böyle...

Sözleşmede imza atılınca fiilî grev girişiminiz oldu. Sözleşmeyi kabul etmediniz. Belediye önünde oturan işçiler oldu. Ama sonrasında sanırım devam etmedi. Neler yaşandı?

Şimdi şöyle... O fiilî eylemcilerden

biri de benim. Ben ve birkaç arkadaşımız vardı. Aslında orada biraz böyle kalabalık görüldük. O kalabalık da daha önce greve gelmeyen arkadaşlarımızdı. Bu grev sürecinde gelmeyen arkadaşlarımız sırf meraktan geldiler. Ne geliyor ne bitiyor diye falan...

Temsilci arkadaşımız, işçi arkadaşlarımızdan yüzde 70 civarının parmak basıp işbaşı yaptığını söyledi orada. Tabi biz ona inanmadık önce. Öyle bir oranın olmadığını. Yüzde 70 insan nerede dedik. Öyle bir şey yoktu. Ama o algıya bazı arkadaşlarımız da inanıp gitti. Biz orada kaldık, çalışmadık. Gidip çalışan işbaşı yapanlar sonradan çoğaldı. Hemen hemen çoğu gitti işbaşı yaptı.

Ben ondan sonraki üç gün de gitmedim. Birkaç arkadaşım da. Biz kendi başımıza direnmeye çalıştık. Ama olmuyor yani. Toplumsal bakamıyoruz bu olaya. Hep bireysel baktı bizim arkadaşlarımız. Hep günü kurtarmaya çalıştı. Bunun da bedelini ödedik, ödüyoruz da.

Bundan sonra ödememek için ne yapmalıyız? Mücadele etmeliyiz. Elimizden gelenin fazlasını yapmalıyız. Öncelikle arkadaşları örgütlemeliyiz. Sınıf mücadelesini tekrardan aşılamalıyız arkadaşlara. Yapacak daha çok şeyimiz var. Arkadaşları örgütlememiz gerekiyor...

Yaşadığınız bu süreç sonrası bir temsilcilik düşünceniz var herhâlde. Grev sürecini yaşamış bir temsilci adayı olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Öncelikle benim hedeflerimden bir tanesi biten dostlukları yeniden kurmak, mücadele ruhunu yitiren arkadaşlıkları bu onurlu mücadeleye yeniden kazanmak...

Çiğli emekçileri çok onurlu işçiler. Hâlen de öyleler aslında. Bunu yeni gelen arkadaşlara aşılamamız lazım. Onlara öğretmemiz lazım. Öncelikle o birliği sağlamamız gerekiyor. Çünkü daha mücadelemiz bitmedi. Çok eksiklerimiz var. Çok kayıplarımız var. Bunları tekrar kazanmamız gerekiyor.

Yani iş vasıfları düşük olan arkadaşlarımız var. Birimlerde mobing gören arkadaşlarımız var. Sürgüne giden arkadaşlarımız oluyor. Bundan sonraki süreçte de olacak eminim, çünkü grevden yeni çıktık, yeni sözleşme imzalandı. Daha henüz her şey sıcak, onlar soğutmaya çalışacaktır, bir tür intikam almaya çalışacaklar diye düşünüyorum. Biz bunun karşısında durmaya çalışacağız. Duracağız da. Ben kendi adıma söyleyeyim. Tek başıma da olsa mücadele edeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım arkadaşlarım için...

İşçi Birlikleri Sendikası olarak bizden istediğiniz bir şey var mı?

Bu süreçte yanımızda olmanız bize destek vermeniz... Bizi yalnız bırakmamanız. Gerçekten o süreçte yanımızdaydınız. Hâlâ da yanımızdasınız. Öncesinde de yanımızdaydınız. Bundan sonra yanımızda olmanızı istiyoruz. Güç vermenizi istiyoruz bize...

Teşekkür ederiz. Elbette yanınızda olmaya devam edeceğiz. Başarılar diliyoruz...

Direnerek öğreneceğiz, örgütlü güç ile kazanacağız!

15-16 Haziran Direnişi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor!

15-16 Haziran 1970, Anadolu işçi sınıfı tarihinde bir dönemeç noktadır. Bazı patronların valizlerini toplayıp uçak bileti ayırtmalarına neden olacak kadar sermaye sınıfına kâbus yaşatan büyük bir işçi direnişidir. Ve işçilerin bir sınıf olarak; örgütlü bir güç olarak harekete geçtiklerinden neler yapabileceğini dosta-düşmana net olarak göstermiştir.

15-16 Haziranda ne olmuştu?

Türk-İş'in devlet-sermaye yanlısı anlayışı ve tutumu, işçilerin yeni kurulmuş DİSK'e yönelimini hızlandırdı. DİSK'in giderek güç kazanması, sermaye sınıfını önlem almaya sevk etti.

Yürürlükteki Sendikalar Yasası ile Toplusözleşme, Grev ve Lokavt Yasası'nda değişiklik yapan yeni bir yasa tasarısı hazırlandı. Amaç, DİSK'in yetki alabilmesini olanaksız hale getirerek örgütlenmesinin önünü kesmekti.

Dönemin Adalet Partisi ve CHP'den seçilen sendikacı kökenli milletvekillerinin de tam desteğiyle yasa çıktı. Bu DİSK'i fiilen bitirme operasyonuydu, ancak işçiler bu yasayı istemiyordu ve yırtıp atmakta kararlıydılar.

"... 32 namussuzun çıkartmış olduğu kanunu eğer kendileri geri almazsa, onlara bu kanunu yalata yalata böyle sürüngen tabiatına girecek şekilde yalatacağız. Ben şahsen kanımın son damlasına kadar Rabak işçileri adına burada ant içiyorum," diyordu Rabak fabrikası işyeri temsilcisi bir işçi...

DİSK, yaptığı uyarı ve görüşmelerden sonuç alamayınca 14 Haziran'da yapılan toplantıda eylem kararı aldı.

15 Haziran'da İzmit ve İstanbul'da fabrikalardan dışarı dökülen ve E-5'i kapatan işçilerin öfkesi 16 Haziran'da da sürdü. İstanbul'un her iki

yakasinda da işçiler iş bırakarak yollara döküldüler. Taksim'de işçilerin birleşmesini engellemek için Galata Köprüsü bile açıldı, ama bu, işçileri durdurmaya yetmedi. İşçiler motorlarla karşıya geçip bir araya geldiler ve Başbakan Demirel'in de bulunduğu İstanbul Valiliğine yürüdüler. Polis ve asker barikatlarını yıkarak aştılar.

Türk-İş üyesi çok sayıda işçinin de yer aldığı, 100 bini aşkın işçinin katıldığı eylemlerde çıkan çatışmalarda üç işçi can verdi. Direniş, DİSK yöneticilerinin yoğun uğraşları ve sıkı yönetimle ancak sona erdirildi. İşçiler işe geri döndüğünde, 4 bin işçi önderi işten atıldı.

Ancak tepkinin büyüklüğü, yasanın Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesini sağladı.

Bugün de sınıf mücadelesinde izlenecek yola ışık tutan 15-16 Haziran direnişi, Anadolu işçi sınıfı tarihinin en büyük işçi direnişi olarak kayıtlara geçti.

15-16 Haziran'dan Gezi Direnişi'ne...

Bu topraklarda egemenlerin korkulu rüyası hâline gelen bir diğer büyük direniş 2013 Haziranında patlayan "Taksim/Gezi İsyanı"dır. Bir "Yeter artık" isyanı...

Direniş tüm ülkeye yayıldı, milyonlarca insan katıldı. Ve o günden sonra hiç bir şey eskisi gibi olmadı. İsyan, toplumun üzerine örtülen ölü toprağını savurdu. Korku duvarları yarıldı. Halkı koyun sürüsü olarak gören egemenlerin dengesi bozuldu. İsyan özgürleştirdi. İşçi ve halklara düşman katiller, gencecik fidanlarımızı bu isyanın bedeli olarak bizden aldılar.

O gün eksik olan yeterince örgütlü olmamamızdı, bugün eksik olan da budur. Örgütsüz olmanın kölelik demek olduğunu biz işçilerden daha iyi kim hissedebilir ki!

Sosyalizm için örgütlü mücadeleye!

İstanbul Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun tutuklanması sonrası yeniden Gezi benzeri bir "yeter artık" isyanı yaşandı. Önünü üniversite gençliğinin çektiği, milyonlarca insanın sokaklara döküldüğü isyan etkisini hala sürdürüyor.

Gezi Direniş sürecinde olduğu gibi, eksik olan yine yeterince örgütlü olmamamızdır.

"Yeter artık" çılgınlığımız böyle yaşamaya isyandır. İnsanca yaşamaya yaraşır bir sistem, egemen sermaye düzenine-kapitalizme karşı kavga etmeden olanaklı değildir.

Yaşamı bize zehir eden bu insanlık dışı sisteme karşı devrimci saflarda örgütlenmek gerçek çıkış yoludur. İşçi-emekçilerin, halkların gerçek kurtuluşu ancak sosyalizmle mümkündür.

CHP vb. burjuva partileri, kurulu düzeni ayakta tutmak için vardır. Burjuva politikacılar, halkı aldatmak, kapitalist tekkellerin, holdinglerin çıkarlarını korumak için vardır.

Saray Rejiminin içine battığı kriz giderek derinleşiyor. Faturası elbette bize kesiliyor. Daha fazla hak gaspı, daha fazla işsizlik, daha fazla saldırı yaşanacaktır.

İşçi-emekçilerin tek çıkış yolu birleşmek, örgütlü bir güç haline gelerek ekmeği, onuru, özgürlüğü için mücadele etmektir.

Onurlu, başı dik, özgürce yaşanacak bir gelecek, yaşamı her gün yeniden üreten örgütlü işçi sınıfıyla kazanılacaktır!

15-16 Haziran ruhuyla geleceğimizi kurmaya! Sosyalizm için örgütlü mücadeleye!

“Örgütlenmiş işçi arkadaşlarımızı bir arada görmek beni mutlu etti”

Sabah İŞÇİ-SEN’den arkadaşlarımızla birlikte buluştuk ve hep birlikte yürüyüşe başladık. Burda bilgilendirme ve konu hakkında fikir alışverişi yapıldı.

Örgütlenmiş işçi arkadaşlarımızı bir arada görmek ve hep birlikte eğlenmek beni çok mutlu etti. Hatta istersek kendimiz bile gazete, broşür vb. şeyler dağıtmaya yardımcı olabileceğimiz söylendi. Hep birlikte bütün çevreyi, oradaki insanları bilgilendirmek adına güler yüz ve HAYIRLI BAYRAMLAR, BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN diyerek gezdik. Bütün işçi arkadaşlarımız gelse şenlik daha güzel olabilirdi ama ülkemizde 1 Mayıs’a saygı duyan çok az işyeri var.

Bunun haricinde de meydandan çıkarken herkesin çöpünü toplaması, geldiği gibi gitmesi ayrıca mükemmel. İşçilerin HER GÜN 1 MAYIS HER GÜN KAVGA sistemine inanması ve bunun için savaşması gerektiği söylendi, öğütlendi. Bu konu hakkında orda yardımcı olan, bilgilendirmek için çırpınan tüm arkadaşlara teşekkür ederim. İŞÇİ-SEN’den beni oraya çağıran ağırlayan ve bilgilendiren arkadaşlarımıza teşekkür ederim.

İzmir’den İşçi-Sen üyesi bir gazete okuru

Merhaba İşçi Gazetesi okurları, dağıtıcıları, emek verip çıkartanları

İzmir’de bir demir çelik fabrikasında çalışan Türk Metal üyesi bir işçiyim ve aynı zamanda İşçi Birlikleri Sendikasının gönüllü emek veriyim. 2025 1 Mayıs’ında İşçi-Sen ile yerimi aldım.

Neden İşçi-Sen ile katıldım? Çünkü gerçek anlamda işçilerin fikirlerini ve taleplerini alana cesurca yansıtan, sadece ekonomik hak mücadelesi değil, işçi sınıfının bağımsız ve siyasal kazanımları için de şeffaf ve kalıcı bir mücadele yolunu seçtiği için bu kortejyeydim. Evet, 1 Mayıs’ta görkemli bir kortejin parçasıydık ama benim fikrim bu bizi tatmin etmemeli.

Yolumuz uzun... İşçiyle alakası kalmamış sendika yöneticilerinin kışkırtıcı o deri koltukları terletmişken, bizlere sefalet sözleşmesi yaşattırken, temsilciler görevden alınırken, toplu sözleşmelerde işçiler satışa getirilirken tatmin

“Çocuk kortejimiz organizasyonun odağıydı”

Kortejin oluşumu, pankartların farklı sloganlarda ve görünür boyda olması, flamaların çokluğu, ajitasyon yapan arkadaşların üç kişi olması, 1 MAYIS’a verilen önem ve değeri gösteriyordu. Alana yürürken atılan sloganlara katılımdaki uyum kortejin disiplinini ve ciddiyetini gösteriyordu. Çevremizdeki diğer gruplardan veya halktan kişilerin izin isteyerek fotoğraflarımızı çekmesi, alanda ilgi odağı olduğumuzu gösteriyordu. Çocuk kortejimiz ise organizasyonun odağıydı. Etkinlik sonrası pankart, flama vb. malzemelerin taşınması için ekip çalışması şeklinde olunması, olmazsa olmazımızdı Organizasyonda emeği geçen herkese emeğinize sağlık diyorum.

Aydın Söke’den bir İşçi Gazetesi okurunun katıldığı İzmir 1 Mayıs’ı hakkındaki değerlendirmesinden.

Petrol-İş eski yöneticilerinden Mustafa Mesut Tekik hayatını kaybetti

Petrol-İş Sendikası eski genel örgütlenme ve eğitim sekreteri, değerli dostumuz Mustafa Mesut Tekik, geçirdiği kalp krizi nedeniyle hayatını kaybetti.

10 Mayıs

Cumartesi günü geçirdiği kalp krizi sonrası İstanbul Siyami Ersek Hastanesine kaldırılan Tekik, yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Yaşamını, işçi sınıfının ve halkların özgürlük mücadelesine adanmış Tekik, 2009-2015 yılları arasında Petrol-İş Batman Şube Başkanlığı, 2015-2019 yılları arasında da Genel Merkez Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreterliği yaptı.

Daha sonra sendikal alanından ayrılan Tekik, memleketi Batman’da siyasal mücadelesini sürdürdü. Yaşamını yitirdiğinde Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (DEM Parti) Batman İl Eş Başkanı olarak çalışmalarını sürdürüyordu.

Ailesine, kavga yoldaşlarına, sevenlerine başsağlığı diliyoruz.

Anısına saygıyla...

İşçi Gazetesi

olmamamı mazur görün. Bence bilinçli işçilerin, özellikle genç işçilerin bu yolda dümenin başını İşçi-Sen’in perspektifiyle tutmaları yol almamızı hızlandıracaktır.

1 Mayıs sabahı, Petrol-İş ve Belediye-İş sendikaların toplanma alanlarında, “1 Mayıs bir güne sığmaz, her gün 1 Mayıs her gün kavga” başlıklı İşçi-Sen bildirisini dağıttık. Burada grevdeki Temel Conta işçilerini ayrıca ziyaret edip bayramlaştık... İşçi-Sen olarak 1 Mayıs sabahı yaptığımız bu pratikler önemliydi, örnek bir davranıştı.

İşçi-Sen, diğer sendikalar gibi sadece 1 Mayıs toplanma alanına çağrı yapıp işçilerin gelmesini beklemedi, birkaç işçi semtinden otobüs kaldırıldı. Bu ciddi bir iradedir. Binlerce üyesi olan, kasaları işçilerin aileleriyle dolu olan sendikalar bunu yapmazken İşçi-Sen bu

iradeyle hem kendi kitlesini hem de 1 Mayıs’a katılmak isteyenleri alana taşıdı.

Bu bir derdin varlığını gösterir bir samimiyetin varlığını gösterir, söylediğiyle yaptığının tutarlılığını gösterir. Pratik ortadadır, yapmak isteyenlere yemegin tarifi ortadadır. Yemek malzemeleri hazır. Tütün ateşi yakılmıştır. Emeğin kolektif sofrası hazırlanıyor. Bu sofrada benim de tuzum olsun diyen işçi kardeşlerimi İşçi-Sen’de görev almaya, emek koymaya davet ediyorum.

Bilinçli bir işçi olarak İşçi-Sen’in bu tutumunu sürdüreceğini inanıyorum ve bu doğrultuda birlikten yol yürümekten onur duyuyorum. İşçi Gazetesi ve İşçi-Sen’e bu yolu açtığı için teşekkürlerimi borç biliyorum.

Alanlarda görüşmek üzere.

İzmir’den bir metal işçisi

İŞÇİ GAZETESİ

Aylık Süreli Yayın-İSSN:1303-9040 Kaldıraç Yayınevi Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ülkü Gündoğdu,

Yönetim Yeri: Caferağa Mah. Moda Cad. No: 5 Kadıköy/İstanbul
Tel: 0 216 449 65 46

Baskı: Arslan Güneydoğu Gaz. Mat. ve Kağ. A.Ş. Akçaburgaz Mah. 169 Sk. No: 6 Esenyurt/İstanbul **Tel:** 0212 886 17 95-94

e-mail: iscigazetesi@gmail.com

Hesap No.: İş Bankası 1011 1760651 **IBAN:** TR67 0006 4000 0011 0111 7606 51

İşçi Gazetesi Satış Noktaları

İSTANBUL	ANKARA	İZMİR
Kaldıraç Caferağa Mah. Serasker Cad. No: 35 Kadıköy Sarıgazi AKA-DER Ertuğrul Gazi Sok. No:13 Sarıgazi	Kaldıraç Konur Sok. No: 17/10 Kızılay (İmge Kitabevi üstü) Tuzluca Yır AKA-DER Kültür Merkezi 587 Sok. No: 25/A Tuzluca Yır/Mamak	Kaldıraç 1469 Sok. No: 128 D: 4 Alsancak/Konak
Maltepe Martı Kültür Sanat Kafe Yalı Mahallesi Küçükyalı Cad. Kuyu Sok. No: 1 Maltepe		ADANA Adana AKA-DER Kayalıbağ Mah. 26001 Sok. Özel Sancak Apt. No: 1 Kat: 6 D: 23

Farklı ülkelerden göçmen ve mülteci hikayelerini buluşturan Mülteci Film Festivali yapıldı

Halkların Köprüsü Derneğinin düzenlediği 4. İzmir Uluslararası Mülteci Film Festivali açılış töreni ile başladı. Festivalde dört gün boyunca 29 ülkeden kısa ve uzun metrajlı olmak üzere 70 film gösterildi.

Direnış kültürünün görsel belleği

Fotoğrafçı Mehmet Özer'in "Türkiye'de Emek Hareketi: İşçi Sınıfının Baharı" sergisi İSKİ Kuzguncuk Kültür Evi'nde sanatseverleri ağırladı. Sergi, işçi direnişlerinin 40 yıllık görsel tarihini günümüze taşıdı. "Türkiye'de Emek Hareketi: İşçi Sınıfının Baharı" başlıklı sergide 1989-2020 arasında gerçekleşen işçi direnişlerinde çekilen kareler de yer aldı. Özer'in çalışmaları, ülkenin emek hareketini belgelemesi ve işçi sınıfının belleğini kayıt altına almasıyla dikkat çekiyor.

Ahmed Arif doğum gününde anıldı

Diyarbakır Tanıtma Kültür ve Yardımlaşma Vakfı (DİTAV) Diyarbakır Barosu ortaklığıyla Ahmed Arif'in yaş günü dolayısıyla bir anma etkinliği düzenledi. Şairin anılarının, hatırlarının aktarıldığı etkinlikte yönetmenliğini Dilek Gül'ün üstlendiği "Ahmed Arif'in Hasreti" belgeseliyle de ozanın hayatına ışık tutuldu.

Sinema emekçileri, sanatçılar meydanlardan seslendi: "Susmuyoruz!"

Oyuncular, sanatçılar, set işçileri ve kültür-sanat emekçileri de 1 Mayıs'ta alanlardaydı. Sanatçılar rejimin yarattığı korku iklimine teslim olmayacaklarını ifade etti.

Sanat dünyası da başta İstanbul olmak üzere dört bir tarafta 1 Mayıs dolayısıyla alanlara çıktı. İstanbul'da Sinema Emekçileri Sendikası (Sine-Sen), Sinema Televizyon Sendikası, Oyuncular Sendikası, Yönetmen Yardımcıları Derneği, Reklamcılar Platformu, Sahne Sanatları Öğrencileri Dayanışması, Senaristbir gibi birçok meslek örgütü sabah saatlerinde Haydarpasa Numune Hastanesi önünde bir araya geldi.

"Susmuyoruz kokmuyoruz itaat etmiyoruz", "TRT şaşırma sabrımızı taşıрма", "Gözetililer tutuklamalar baskılar bizi yıldıramaz" benzeri sloganlar eşliğinde Kadıköy'e doğru yürüyen emekçiler, "Setlerde ölmek istemiyoruz", "Bütün set emekçileri omuz omuza", "Telif alınterimizdir", "Filmi durdurma sansürü durdur", "Faşizme karşı özgür sinema özgür sanat" yazılı pankartlar taşıdı.

Kadın filmleri seyirciyle buluşuyor

Kadın Yönetmenler Derneği tarafından, İzmir Büyükşehir Belediyesinin desteğiyle bu yıl 8'inci düzenlenen Uluslararası Kadın Yönetmenler Festivali, 5-10 Mayıs tarihleri arasında İzmir'de gerçekleşti.

Festivalde, 8 farklı kategoride düzenlenen yarışmalarda 35 film dünya, 58 film ise Türkiye prömiyerini yaptı. Toplamda 30 ülkeden 85 film festival kapsamında izleyiciyle buluştu. Festival, kadınların sinema sektöründe eşit temsiliyet mücadelesine katkı sunmayı hedefledi.

Ekonomik kriz kitap okutmuyor

Bu yıl 10'uncusu düzenlenen Üsküdar Kitap Fuarı, ekonomik krizin gölgesinde geçti. Yayınevi çalışanları okurların katılımının yetersiz olduğunu söylerken kitap almanın yurttaşlar için artık lüks hale geldiğini belirtti. Yayınevleri de okur da artan maliyetlerden yakılarak, kitap almanın artık lüks hale geldiğini söyledi. Fuarın 5'inci gününde ziyaret ettiğimiz

yayınevi standlarında görev yapanlar, mekânın büyük olmasına karşın ziyaretçilerin sayısının az olduğuna, öğrencilerin sınırlı ve yetersiz katılımına, yurttaşların alım gücünün düştüğüne, kitap fiyatlarının yüksek olduğuna ve okurların alışveriş yapamadıklarına dikkat çekti.

Korku

Bize türkülerimizi söyletmiyorlar
Robson
İnci dişli, zenci kardeşim.
Kartal kanatlı kanaryam.
Türkülerimizi söyletmiyorlar bize,
Korkuyorlar Robson
Şafaktan korkuyorlar,
Görmekten, duymaktan, dokunmaktan
korkuyorlar.
Yağmurda çırılçıplak yıkanır gibi
ağlamaktan
Sımsıkı bir ayıyı dişler gibi
gülmekten korkuyorlar.
Sevmekten korkuyorlar;
bizim Ferhat gibi sevmekten

Sizin de bir Ferhatınız vardır elbet
Robson, adı ne?
Tohumdan ve topraktan korkuyorlar.
Akan sudan ve hatırlamaktan
korkuyorlar.
Ne iskonto, ne komisyon, ne vade
isteyen bir dost eli...
Sıcak bir kuş gibi, gelip konmamış ki
avuclarının içine.
Ümitten korkuyorlar Robson, ümitten.
Korkuyorlar ümitten.
Korkuyorlar kartal kanatlı kanaryam
Türkülerimizden korkuyorlar.

Nâzım Hikmet

iscigazetesi

iscigazetesi

iscigazetesi.org

iscigazetesi@gmail.com

İŞÇİ GALİP

Sendikanın temsilciler toplantısında söz alan Galip, genel grevin meşru ve zorunlu bir eylem biçimi olduğunu, sendikaların bu konuda inisiyatif alması gerektiğini, aksi takdirde gelişecek toplumsal mücadelenin gerisine düşeceklerini söyleyerek sözlerini bitirdi.

Kapanış konuşmasını yapmak üzere kürsüye gelen sendikanın örgütlenme uzmanı, selam ve teşekkürlerle birlikte eleştirilere de cevap verme çabası içindeydi. Galip gibi genel grev talebini dillendirenlere şöyle cevap verdi aklınca:

“Öncelikli güncel mücadele 600 bin kamu işçisinin toplu sözleşme süreci, asgarî ücretin yükseltilmesi, temmuz 4 milyon kamu çalışanı memurların sözleşmesi, eylül metal grup sözleşmesi. Türkiye’de şu anki sendikal yapı ile genel grevin örgütlenme koşulu yok ne yazık ki. Güçlü bir taban hareketi ve inisiyatifi olursa o zaman değişir.”

Galip oturduğu yerden seslenmeden duramadı:

“Yani diyorsunuz ki genel grev bizim konumuz değil. Bir gün eskaza toplum örgütlenir de bizi zorlarsa bakarız, diyorsunuz. Hem de üstü örtülü, bu işçilerden adam olmaz demeye getiriyorsunuz. Artık bu kadarı hepimizi salak yerine koymak oluyor. Aynı 1 Mayıs’ta Taksim iradesini Kadıköy’e kaçırdığınız gibi genel grevi de işçilerden... Genel grev neden olmaz vaazları veriyorsunuz.

“Oysa saydıklarının hepsi birer genel grev konusu. Hele ki 19 Mart’tan sonra bu işler zor diyerek kaçak dövüş olmaz. Genel grev yarının değil, bugünün gündemidir.”

Ferhat’ın sırrı neydi?

Kıssadan Hisse

Yapmak isteyen yolunu,
yapmak istemeyen bahanesini bulur.

Elbette, Ferhat’ın hikâyesini yaklaşık 250 kelimelik bir anlatımla sizin için yazabilirim:

Efsaneye göre, dillere destan güzelliğiyle bilinen Şirin’e âşık olan Ferhat, imkânsız bir görevle sınanır. Ermeni Kralı, Şirin’i Ferhat’a vermek istemez ve ona ulaşılması güç bir şart koşar: Şehrin susuzluğunu giderecek suyu getirmesi için sarp ve geçilmez dağları delmesi gerekmektedir.

Ferhat, Şirin’e olan derin aşkının verdiği güçle bu imkânsız görevi kabul eder. Elinde sadece bir kazma ve sonsuz bir azimle dağlara vurmaya başlar. Günler, haftalar, aylar geçer; Ferhat, kayaları inatla oyar, tüneller açar. Her bir kazma darbesi, Şirin’e olan özlemini ve kavuşma umudunu taşır. Halk, Ferhat’ın bu çılgınca çabasını hayretle izler. Kimileri ona deli dese de onun aşkının büyüklüğüne hayran kalır.

Nihayet, Ferhat’ın uzun ve çetin

mücadelesi sonuç verir. Dağların bağrından sular akmaya başlar, şehre hayat verir. Ancak tam da Şirin’e kavuşacağı müjdesi beklenirken, acı bir haber yayılır: Ferhat’ın öldüğü söylenir. Şirin, bu acı haberle yıkılır ve sevdiği adamın yanına koşar. Gerçeği öğrenince, dayanamaz ve Ferhat’ın kazmasıyla canına kıyar.

Ferhat’ın dağları delerek şehre suyu getirmesi, aşkı uğruna her türlü zorluğa göğüs gerenlerin sembolü olmuştur...

Ama Nâzım’ın anlatımı hikâyeyi bambaşka bir boyuta taşımış. Zira halk çamurlu su nedeniyle hastalıktan kırılıyordu. Ferhat’ın çabası, halkın temiz suya kavuşma hayalinin vücut bulmuş hâli olur. Çocuklarına onun adını verir, hakkında türküler yakarlar.

Ferhat’ın bireysel aşkı, toplumsal mücadelede bambaşka bir yöne evrilir.

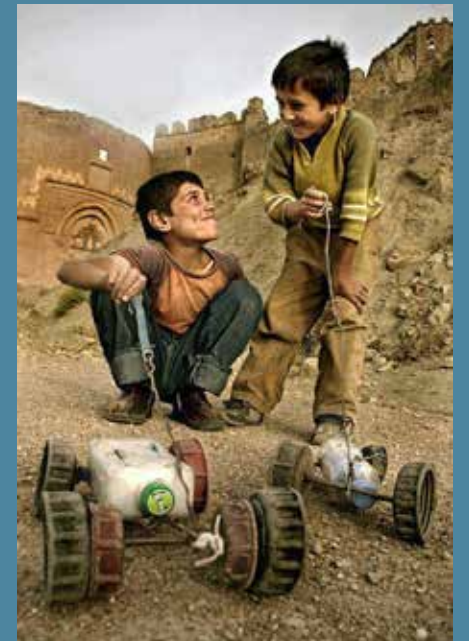
Bir kazmayla dağı delmek delilik olabilir ama hedefini gerçekleştirmek isteyen için bahaneler engel değildir.

YARIN DİYE BİR ŞEY VAR

Bilirim yarın diye bir şey var
çeliğin su katılmamış yanı
ırmakların geçilecek, fırtınaların
dinecek
bir yanı var
ömürümüzün
belki bir gün gülecek.
selam verip
selam alacak
barışa kardeşliğe
hep tok yatan
çocuklar görecektir
el ele
aşklar, omuz omuza dostluklar
ne dikenli teller olacak
ne tanklar tüfekler
ne tüberküloz kalacak
ne lösemi
ne işsizlik
ne banka
ne borsa
süt gibi duru ve ak
ekmek gibi sıcak
bizim de
bizim de
günlerimiz olacak.
güle diyecek
kuşların kanadı
ve kuşlar sırtlarında
gül taşıyacak
kardeşlerim koşar adım

moraran beyazla
zincirlerimizle
yaralarımızla
ırmakların geçilecek, fırtınaların
dinecek
bir yanı var
ömürümüzün
belki bir gün gülecek.

Behçet Aysan

sözlük

İŞÇİ CİNAYETİ

Burjuvazi kavramları kendi çıkarlarına göre eğip bükmeyi marifetli bir şekilde yapıyor. “İş kazası” tanımı da bunlardan biri. Kaza ile kader, kardeş iki tanımdır. Soma katliamına “fıtrat” denmesi tesadüf değil, işçi ölümlerinin kadere bağlanmasının ideolojik boyutudur. Ne de olsa kadere karşı çıkılmaz.

İşçi cinayetlerinin temel sebebi, işyerlerinde patronlar tarafından alınması gereken önlemlerin alınmamış olmasıdır. Ya da iş yetiştirme baskısıyla işçilerin bu önlemleri almasının önüne geçilmesidir. Her halükârda daha fazla kâr isteği işçilerin ölümüne yol açıyor.

Belirli sayıda işçinin çalıştığı işyerlerinde işçi sağlığı ve güvenliği uzmanı bulundurma zorunluluğu genellikle bir prosedür olmaktan ileri gitmiyor. Hattâ bu alanda kurulan şirketler yoluyla sermayeye yeni bir alan açıldığını bile söyleyebiliriz. Çoğu işçi bilir ki İSG eğitimleri daha çok işçiye olası bir durumda kabahatin kendinde olduğunu anlatmak için yapılır.

İş kazası kavramı, suçu işçiye atmanın, patronların yükümlülüğünü gizlemenin aracı olarak kullanılıyor. Bu nedenle iş cinayeti, işçi cinayeti, işyeri cinayeti kavramları daha anlamlı duruyor.